

Çetmi

'nin

SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

YIL:11

SAYI:47

Ocak-Şubat-Mart 2009

“ÇETMİ’NİN SESİNDEN”

Mehmet BALCI

**DUA DA
BİR İBADETTİR**

[İskender PALA]

**KASETTEKİ
EZAN**

[Dr.Ali ÖZEL]

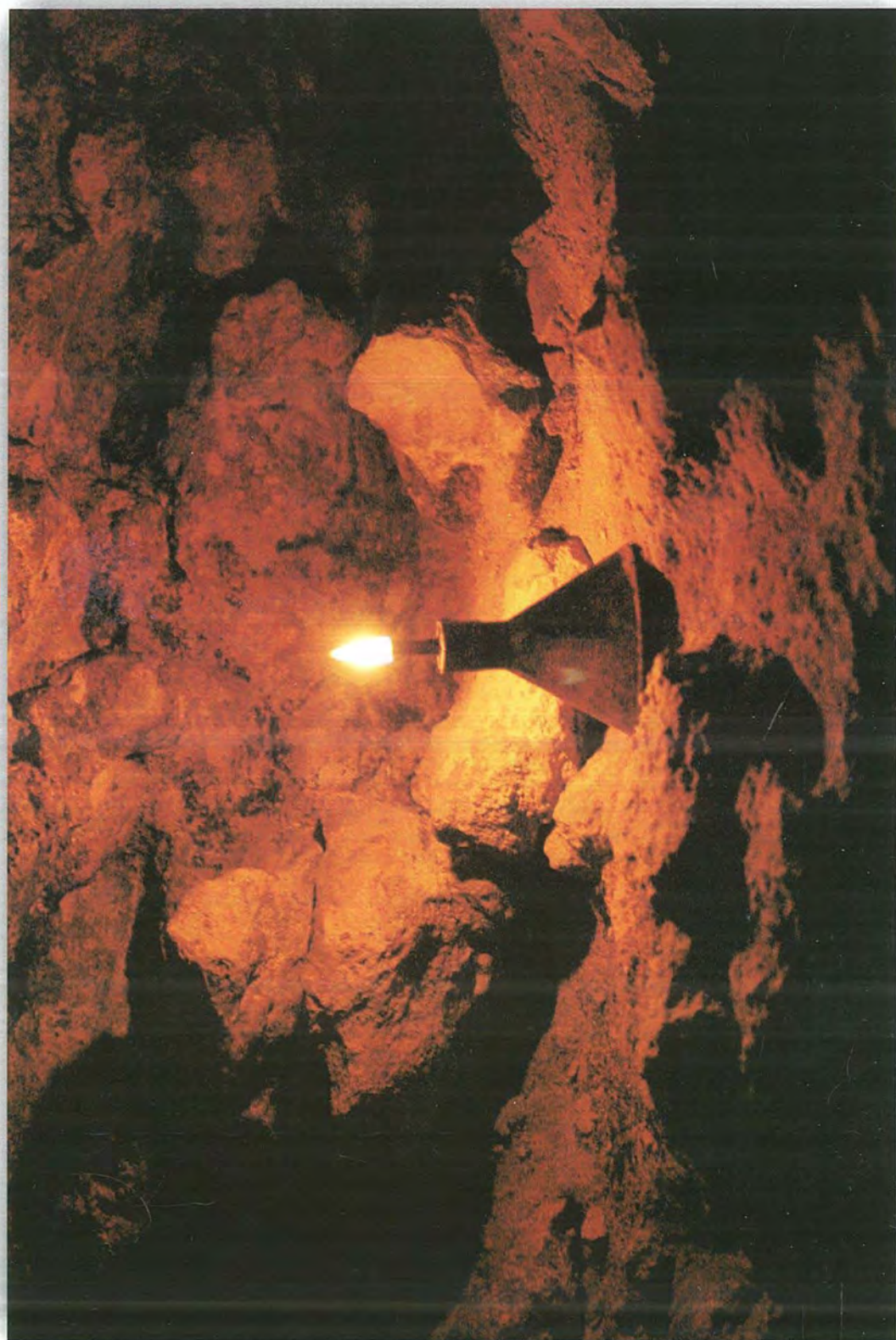
**DÜNDEN BU GÜNE
ÇETMİ’DE HAYATIN
AKIŞI**

[Kerim BOZDAĞ]

**BELEDİYE BAŞKANI
OSMAN ARI**

«Sevgili Hemşerilerim...»

Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı Adına
Sahibi ve Yazışları Müdürü
Mehmet BALCI

TEMSİLCİLER

Çetmi	<i>Hüseyin Eşiyok</i>
Anamur	<i>Abdullah Kasap</i>
Karaman	<i>M. Akif Akkoca</i>
Antalya	<i>M. Ali Güven</i>
İzmir	<i>Mehmet Yerlikaya</i>
İstanbul	<i>Mustafa Güçlü</i>
Bursa	<i>Mahmut Uçar</i>
Fransa	<i>Baki Solmaz</i>
88 Fransa	<i>Bilal Balcı</i>

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ
0539 232 04 42
0242 426 25 73
e-posta
kerim.bozdag@gmail.com
yeterlajans@hotmail.com

Abone ve Reklam İçin
Banka Hesap Numarası

Vakıflar Bankası
Konya merkez Şube
Hesap No: 20513 82

ADRES

Çetmililer Eğitim, Kalkınma
ve Yardımlaşma Vakfı
Rampalı Çarşı Kat:2 No:186
Meram - KONYA
Tel:0332.351 26 67

İÇİNDEKİLER

Selam İle (<i>Kerim Bozdağ</i>)	2
Çetmi'nin Sesinden (<i>Mehmet Balcı</i>)	4
Başkandan (<i>Osman Arı</i>)	6
Merhaba (<i>Ramazan Bayram</i>)	8
Seni Nasıl Unuturum (<i>Veysel Boz</i>)	10
Emanetten Emin Olmak (<i>Yakup Yazıcı</i>)	13
Şikayet Ediyorum (<i>Ş. Ahmed Yasin</i>)	14
Kıyamet Hakkında	15
Babalar Bazen Unutur (<i>Nurettin Özel</i>)	16
Nazara Geldik (<i>Mehmet Toprakkara</i>)	21
Dua Da Bir İbadettir (<i>İskender Pala</i>)	22
Veda Hutbesi	24
Çitlik Abdullah'ın Anısına (<i>Halis Yazıcı</i>)	26
Kasetteki Ezan (<i>Dr. Ali Özel</i>)	28
Benim Babam (<i>Selçuk Yazıcı</i>)	33
Dünden Bugüne... (<i>Kerim Bozdağ</i>)	34
Olduğu Gibi (<i>Şeref Çilek</i>)	39
Tarihten Hazır Cevaplar	42
Çetmi'den Haberler	45
Basında Çetmi	46

Selam ile...

Kerim BOZDAĞ

kerim.bozdag@gmail.com

Güneş her zamanki gibi alacakaranlıkları yırtarak doğar ve aydınlatır ortalığı... Her sabah tan ağarır şafak söker... İnsanlar ve bütün canlılar onun yaydığı hayat pırıltılarından istifade ederek gün boyu yaşarlar...

Sonra gece olur, güneş batar gün söner. Zifiri karanlık örter bütün her yeri.

Gölgelerimiz yok olmuştur artık. Güneş başka âlemleri aydınlatırken bizim üzerimize aydınlattığı diğer yerlerin gölgesi düşmüştür.

Bu devran Dünya yaratılalı beri böyle devam edip gidiyor...

Bizler, her geçen zaman dilimi içerisinde ebedi hayatın başlangıcı olacak dünya hayatımızın sonuna doğru yaklaşıyoruz. Aslında yaşadığımız hayat bir anlamda ölüm yürüyüşüdür. Ona doğru zaman dediğimiz hayat heyulası ile ilerliyoruz. Bu ilerleyişi durduracak bir güç ve kuvvet yoktur.

O halde bizim bunca telaşımız ne?

Merhamet, sabır, dua, kanaat, iyilik, yardımlaşma, ahlak, tevazu, teslimiyet, tefekkür, fazilet, mizan, sevgi saygı... Bütün güzel ve doğru hasletleri tarif eden kelimeler hayatımızın hangi alanlarında bizim yaşayışımıza şekil veriyor?

Yoksa asıl görüntümüzden farklı bir kimliğimiz mi var? Bazen çiğirdan çıkıyoruz. Merhametten sıyrılıp acımasızlaşıyoruz. Sabrı terk edip celalle-niyoruz. Teslimiyet ve tevazu yerini isyana bırakı-yor asileşiyoruz.

Bu ve benzeri sorularla kendi kendimizi ara sıra yoklasak, eksiklerimizi tamamlasak hayatımıza çeki düzen versek, güneş kadar aydınlık bir dünyanın şafağına uyanacağımız zamana doğru daha emin adımlarla ilerleriz.

Elinizde tuttuğunuz dergi, bir anlamda seçilmiş haber yazı şiir fotoğraf gibi yararlı olunacağına inanılan dokümanlardan oluşmuştur. Onları her ne kadar biz seçsek ve beğeninize sunsak da kaynağı yine sizsiniz ve bir anlamda bizler olan biteni yansıtmakla siz Çetmililere ayna olmaya çalışıyoruz.

Çıkardığımız derginin nasıl olduğu hakkında fazla söze gerek yok kanaatindeyiz. "Gören göze kılavuz istemez" şeklinde bir söz vardır.

Açıkçası bu hali ile bunca sayıdan sonra maalesef yayınlanmasa da olur çizgisine gelmiştir. Bunun sebepleri üzerinde durup kimseyi suçlamak gibi bir niyetimiz yok elbette. Ancak katkıda bulunan herkes elinden gelen gayreti göstermiş ve olabileceğin en iyisini yapmaya çalışmıştır. Bu noktada karınca kararınca dergiye emeği geçen herkese teşekkür ediyoruz.

Dergimiz yeni hali ile çıkmaya devam edecek... Umarız gereken alaka kesintisiz devam eder ve geçmişimizi geleceğimizi her zaman aydınlatır.

Dergimizin çıktığı yıl doğan çocuklarımız bugün için onu okuyacak hatta anlayacak yaşa geldiler. Elleri kendi doğuş tarihlerinden itibaren yaşadıkları hayatı tanımaya dair çok önemli bir belge olacak.

O belge gelecek nesiller ile şimdi yaşayan bizler arasında köprü olacak olan dergimiz Çetmi'nin sesi'dir.

Bu dergi güneşin ışık saçması gibi yaşadığı müddetçe etrafına Çetmi ve çetmili'nin aydınlığını yayacaktır.

Onun sayfalarında yer alan mevzular tevazu, tevekkül, iyilik ve güzellikle donanmış bir hayatın örnekleriyle başkalarına emsal olup ışık saçmaya devam edecektir.

Vefa at haberleri ile sarsıldığımız hemşerilerimiz Abdullah BİRCAN (Çıtlık Abdullah), Mustafa ARI(Saralı Mustafa), Mehmet TAŞTEKİN (Kadı Mehmet)'e Allaha rahmet ve yakınlarına sabr-ı cemil niyaz ediyoruz.

Çetmi'nin Sesinden

Mehmet BALCI [Vakıf Başkanı]

**“Kim kardeşine
'ey kâfir' derse,
bu söz ikisinden
birisine rücu eder.”**

Hadis-i Şerif

Allah'a ve ahiret gününe iman eden her kişi ya hayır söylesin ya sussun.” (Buhari) Hayatının her anından, yaptığı ve yapması gerektiği halde yapmadığı tüm davranışlardan hesap verecek olan insan, kalplerde ve ruhlarda kurşundan daha derin yaralar açan sözlerinden de hesaba çekilecektir. Onun için kâinatın efendisi Hz. Peygamber (s.a.v.) sadece insanlara karşı değil eşyaya ve hayvanlara karşı da kötü söz söylenmemesini ve lanet edilmemesini emreder.

İbn-i Mesud (r.a) in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Peygamberimiz s.a.v. “Mümin ne tan edici, ne lanet edici, ne kaba ve çirkin sözlü nede hayâsızdır.” Buyurmuştur. (Tirmizi)

Hadis-i Şeriften anlaşıldığına göre kâmil bir mümin başkalarını ayıplamaz, şereflerini ayaklar altına almaz. Hayâsızlık izafe etmez. Allah'ın rahmetinden uzak olmasını istemez. Kaba ve çirkin fuhşiyat isnadıyla ilgili sözler sarf etmez.

Her hususta model olan rahmet Peygamberi bazı haller dışında müşriklere bile lanet okumamış. Kâfirlere lanet oku, beddua et isteklerine karşı, “ben rahmet olarak gönderildim, lanetleyici olarak değil.” Buyurarak âlemlere rahmet olduğunu göstermiştir.

Her hususta ölçülü olmayı tavsiye eden dinimiz, başkaları için sarf edemeyeceğimiz sözlerimizde de dikkatli olmayı telkin etmiştir. Müslüman'a sövmeyi fık, onu öldürmeyi küfür kabul etmiş. Ebu Zer (r.a) in rivayet ettiği bir hadiste efendimiz (s.a.v.), “Bir kimse diğer bir kimseyi fıkla veya küfürle itham etmesin, aksi takdirde itham edilen kimsede bunlar yoksa kelime kendine gönderilir.” Buyurmuşlardır. (Buhari)

Biz müminlere düşen sorumluluk söyleyeceğimiz her söze dikkat etmek, her nevi kötü söz ve davranışlardan kendimizi muhafaza etmektir. Çünkü küfür veya fasıklıkla itham ettiğimiz kimse söylediğimiz gibi değilse, bu çirkin söz kendimize dönecek, bilmeden fık veya küfre düşmüş olacağız.

Bir başka Hadis-i Şerifte Peygamberimiz (s.a.v.): "Kim kardeşine ey kâfir derse bu söz ikisinden birisine rücu eder." (İtham edilen kâfir değilse itham eden kâfir olur) buyurmuştur.

Çünkü küfür veya fasıklıkla itham ettiğimiz kimse söylediğimiz gibi değilse, bu çirkin söz kendimize dönecek, bilmeden fıksa veya küfre düşmüş olacağız.

Amr İbn İl As (r.a.)'ın rivayet ettiği bir hadiste de Hz. Peygamber (s.a.v.): "Kişinin anne ve babasına sövmesi büyük günahlardandır." Buyurmuşlardı. Orada bulunanlar; Hiç kimse anne ve babasına söver mi? Dediler. "Evet, kişi bir başkasının babasına söver, oda onun babasına söver, annesine söver, o da bunun annesine söver." (Buhari, Müslim, Ebu Davud, Tirmizi)

Hadis-i Şerif anne ve babaya sövmeyi büyük günah saydığı dibi, başkasının anne ve babasına ve yakınlarına sövmeyi de büyük günahlardan saymıştır. Kişinin kendi anne babası ve akrabası ne kadar muhterem ve onlara küfredilmesini istemiyorsa, başkalarının akraba ve dostları da o kadar hürmete değerlidir. Ağzını açınca en önemsiz bir meselede bile başkalarına küfredenler, kendilerine de küfredilmesini kabul ediyor demektir.

Karşılıklı sövüşmeyi ve çekişmeyi çirkin gören şanlı peygamberimiz, zamana, rüzgâra, ölümlere, hastalıklara, eşyaya, hayvanlara v.b. şeylere lanet okumayı ve sövmeyi bile kesin bir dille yasaklamıştır.

Kötü söz ve davranışlardan uzak durmamızı isteyen rahmet Peygamberi; Allah'tan başkası adına kesene.

Ebeveynine lanet edene, bidatçıyı himaye edene, tarlanın sınır taşlarını değiştirene, faiz yiyene ve yedirene, bu muameleyi yazana, sadakaya mani olana, dövme yapan ve yaptıran, hulle yapan ve yaptıran, kabirleri soyana ve benzeri iğrenç hareketlerde bulunanlara lanet etmiştir.

Bizimde içtenlikle iştirak edeceğimiz konuyu yine efendimiz (s.a.v) bir duasıyla bitirelim. Ebu Hureyre (r.a) rivayet ediyor, Resulullah (s.a.v.) şöyle dua etmiş: "Allahım, ben senden hulf etmeyeceğin bir ahd talep ediyorum. (Biliyorsun) ben bir beşerim. Hangi mümine (hata en) eziyet verir, kırıci söz sarf eder, lanette bulunur, değnek vurup (canın yakar)sam bu haksızlığı onun hakkında, kıyamet günü bir rahmet, (sevabında) bir artış, sana bir yaklaşma vesilesi kıl." Âmin. Müslim, Buhari.

Osman ARI [Belediye Başkanı]

Sevgili Hemşerilerim

İncelikle hepinizi en içten sevgi ve saygı ile selamlıyorum. Sizlerin hemşerilerimin destek ve güveni ile inşallah bir dönem daha, rabbim ömür verirse kaldığımız yerden yolumuza devam edeceğiz. Biz beş yıllık süre içerisinde sizlere layık olabilmek için ciddi gayret ve çaba içerisinde olduk. Bu çalışmalarımız neticesinde yüzde ellilerden yüzde yetmişlere varan bir destek verdiniz. Şimdiden sizlere candan teşekkürlerimi bir kez daha arz ediyorum. Bizler bu güveni boşa çıkarmamak için aynı heyecan ve gayretle çalışmalarımıza devam edeceğiz.

Sizlere âcizane sevgi ve olumsuzluklardan bunlar sonucu oluşacak güzel yada çirkinliklerden bahsetmek istiyorum.

Sevgili Dostlar, Hayatımızın her döneminde başarıya nasıl kavuşulur, ne yapmamız lazım, nasıl davranmamız gerekir? Sevgi ile kıskançlık arasındaki fark nedir? Acaba hiç düşündük mü?

Hepimizi yaratan Allah her şeyi zıddı ile birlikte yaratmıştır. İyikötü, doğru-yanlış, Melek-şeytan, sıcak-soğuk gibi birbirine tezat teşkil eden şeyler vardır. Bunları tam olarak anlayabilmek için mutlaka her iki zıt yönü de iyi bilmek lazım;

Bir insan kötülükle karşılaşmadan iyiliğin, üşümeden ısınmanın ne demek olduğunu, maneviyat olmadan maddenin işe yaramadığını bilir mi? İşte bütün mevzu, bu zıtlıkları bilip iyi ve

güzel olanı, koşulsuz sevmeyi seçebilme meselesidir.

Sevgi, şefkat, sabırlı ve kibirsiz olmak, güçsüzü korumak, bağışlamak, hoşgörülü olmak olumlu düşünceler üretmek ve bunları günlük hayata geçirebilmek gayemiz olmalı. Düşünce en hafif enerjidir ve olaylar düşüncelerle şekillenir. Nazar, yoğun ve ağır bir enerjinin karşıdaki insana düşünce ya da bakma vasıtası ile yöneltilmesidir. Biz buna "kıskançlık, haset" halk arasında da "nazar değme" deriz. Birden çıkan bu olumsuz enerjiler karşıdaki kişiye de zarar verebilir, ama sonuçta, aynen geri de dönebilir ve onun zararları mutlaka bir gün bize de dokunur. Hal buysa, onun yerine sevgi ve hoşgörü ile düşünüp, buna iyi duygularımızı da eklersek, karşıya olumlu enerji ve hoşgörü sinyalleri göndermiş oluruz.

Bunu hayatımızın bütün alanları içinde uygularsak, farkına varmadığımız kimi güzellikleri mucizevî bir şekilde uygulamış oluruz. Şimdi, pozitif enerji için önce sakın bir şekilde düşünerek yavaş yavaş içimizi sevgi ile dolduralım. Sonra olmasını istediğimiz bir durumu, olayı ya da ne istiyorsak onu düşünerek yaşayalım. Hayatımızda olmasını istediğimiz bir şeyi hayal ederek zihin, beden ve ruhumuzla arzulayalım. Sonrada beklediğimiz olay olmuş gibi içimizde sevinç ve huzuru hissedelim. Yani bir şeyin olacağına şüphe duymadan inanırsak bizi yaratan elimizi geri çevirmeyecektir.

Ve sonrasında Allaha şükredeceğiz. Eğer o dilek gerçekleşirse, sebebini araştırarak kendimizi sorgulamamız gerekecektir. Biz bundan gerekli dersi alır ve kendimize çeki düzen verirse, yaşantımızda güzel şeylere vesile olursak, etrafımızda da olumlu pozitif enerjiler yayan dostlarımız çoğalacaktır. Akabinde birbirimizin koruyucu sevgi meleği haline gelecek dostlar her zaman yanımızda olmaya devam edecektir. Hayatımızda tüm insanlara olumlu enerjiler olumlu düşünceler ve duygular göndererek bütün zorlukları aşabiliriz.

Böylelikle hiç kimse birbirine yan bakmadan, yan bakılmadan güzellikler dolu, sevgi dolu, umut dolu insanlar olacağız. Dostlarımız olduğu müddetçe de Allaha şükredeceğiz. Kıskançlık, dedi-kodu, yalan gibi olumsuzluklar hayatımızdan çıkacak, birbirimizi daha çok severek sevgi dolu güzellikleri hayatımıza yerleştirme kuralı

ile dost kazanma yolları bize sonuna kadar açılmış olacak.

Sonuç olarak bizler, acımızda beraber, iyi günde beraber, her zaman sevmesini bilerek kötülüklere gem vurarak, bir ve beraber olalım. Çetmi ve Çetmiliye sahip çıkalım. Bu günden itibaren birbirimizin gönüllerini kırmadan yolumuza hayatımıza devam edelim. Çünkü evrenin en değerli varlığı olan insanoğlunu "yaratandan ötürü yaratılanı severiz" düsturu ile seveceğiz.

İşte biz bunu başarabilirsek dünyevi ve uhrevi hayatı kazanmış olacağız. Zaten bizim içinde önemli olan da budur. Hiç kimsenin hayatta bir garantisi olmadığına göre, hepimiz hayatımıza çeki düzen vermek zamanının geçmek üzere olduğunu unutmayacağız.

Bu duygu ve düşüncelerle bütün kardeşlerimize sevgi huzur ve sıhhatler dileyerek herkesi Allaha emanet ediyorum. 27.04.2009

Ramazan BAYRAM

Merhaba

Merhaba Gök gedik Böcü Pınarı Baskılı
Merhaba Daşbaşı Boz ekinlik Boğaz Musluk
Merhaba Dinlenmeştası Kara bayır Çingir Koru

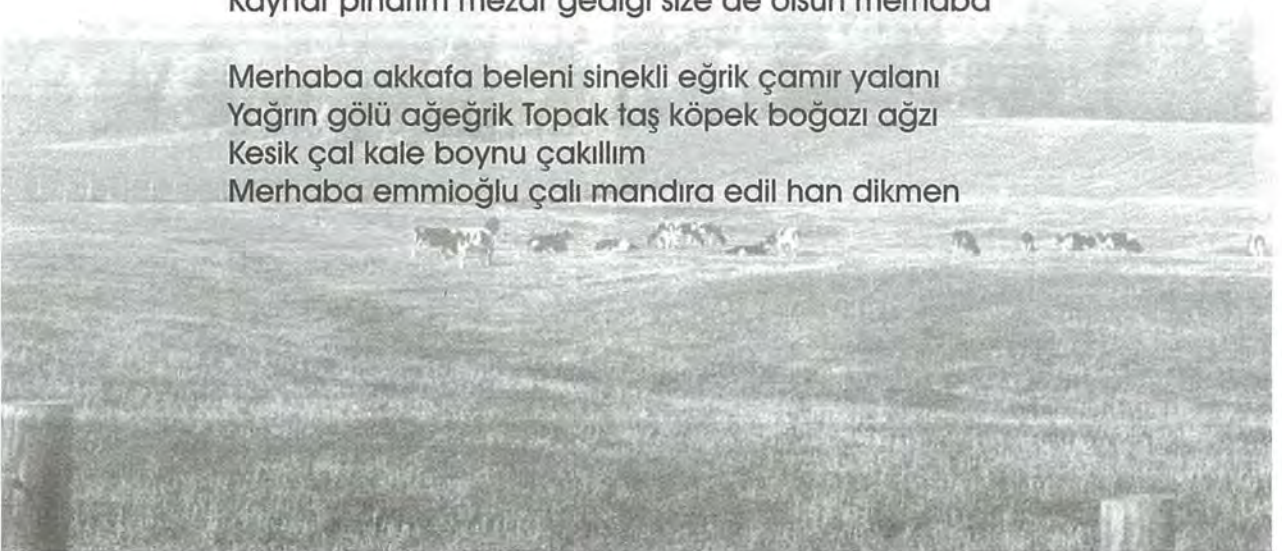
Merhaba Gevenim Fakı Meresi Derecik Ala yürek
Merhaba Öksüzüm Döküğüm Yarık kayam Ağaç Beleni
Merhaba Akaya Karakuzan Say Sığındı Devrent
Merhaba Arpa Çukur Köle başı Gedik Kızıl kayam

Merhaba Yolak katran gediği İnönü ekiz oluk
Koz ağacı Mahram seki ambar kaya eşek yatağı
Tek kavak kuzan seki sizlere de olsun merhaba

Kayabaşı dumluca çanlan yatak çukur
Bozdağ pelitli alan yelli belim güney pınarım
Merhaba elmalı pınarım maşadalanı ahmadıl kemikli esik
Göğelen çalı anırcak tandır çukuru

Merhaba Akpınar kum çukuru Musa gölü kösürelük
Ulu yol Kıraç keller koyağı kayaduzu gümbüldevik
Kaynar pınarım mezar gediği size de olsun merhaba

Merhaba akkafa beleni sinekli eğrik çamır yalanı
Yağrın gölü ağeğrik Topak taş köpek boğazı ağzı
Kesik çal kale boynu çakılıım
Merhaba emmioğlu çalı mandıra edil han dikmen

Merhaba sarp yol nohut alanı sığın çukuru kartahmat
Kapı ağzı deve kayası kekircek kayası
Ayboğazi asarcık yazlık arası yanık asar

Merhaba bolay alanı arık yol sarı yar çamırcak
Eski mezarlık ilki yatağı suluca göz
Merhaba sivri kaya gök seki uçurum harman

Merhaba oluk önü yukarı dikmen geveni çukur
Çakıllı koyağı öküz korusu yağardıç alanı
Yarış alanı ahmadıl sizlere de olsun merhaba

Merhaba yüce dağlar karların eteğinde açan sarıçiçekler
Merhaba nevrutum çil bardağı kardelenim
Susamım mis kokulu kekiğim yüksek tepelerde öten kekiğim
Akarsularım ardıçlarım meşelerim

Merhaba gönül dostlarım avcı Osman'ım
Âdemim hocalarım hacılarım al yazmalı bacılarım
Halalarım teyzelerim dayılarım emmilerim
Merhaba belediye başkanım belediyede memurum
Şoförüm işçim emeklim mahalle muhtarlarım
Bakkalında esnafım tarlasında çiftçim
Güzel çetmim sanada sanada olsun merhaba

Garip Ramazan hem yazar hem ağlar
Gözümde tüter yüce dağlar bahçeler bağlar
Bana mesken oldu artık buralar
Köylülerim canlarım arkadaşlarım
Hepinize olsun merhaba

06.09.2007
Antalya

Veysel BÖZ

Seni Nasıl Unuturum

Bağlarını, taşlarını, her bir taşı toprağı ile otları ağaçları... Bir bir koyak, semt semt şalbaları, sarı ve mor çiçekli yoncalarını.

Çocukluğumda önce löküleri güderdim. Bu hiç hoşuma gitmez zoraki güderdim. Lökü, hasta, zayıf yaşlı ve güçsüz keçi ve koyunlara denir. Bahar gelince taze kuzular anneden ayrılıp bu lökülerle güdülür. Onların taze çiçek ve otları üzerinden koparıp hızlı hızlı yemeleri, hareketleri çok hoşuma giderdi. Kuzular doğunca lökü gütmek zoruma gitmez, tam aksine onları otlatmaktan zevk alırdım. Sırf bu sebeple bazen okulu bile takardım. Tabii ki cezasına katlanarak. O zamanlar, hocam eti senin kemiği benim derlerdi. Öğretmeni kasap gibi düşünürdüm. Türkiye'de yaşanan darbelerden okullar da payını alıyor ve adeta okullar kışla gibi eğitim öğretim yapıyordu.

Isınmak için odunumuzu evimizden okula götürürdük hemde sopa olarak dayacağı odunla yerdik. Ama yine köy hayatı gereği hayvancılıkla mecburen uğraşıyorduk.

O yıl yaylalar Akmugar, Karga tuzu, Musa gölü, Dabaklık ve Kösürelilik idi. Ekin salısı Sığın çukuru, Nohut alanı, Dikmen ve çakıllı idi. Biz bütün harmanları Emmioğlu çalına toplayalım dedik Oraya göçtük. Davar, siğir, kedi, tavuk, köpek, çor

çocuk hepimiz aile boyu merkez orasıydı. Çevre müsait, komşulara zarar vermeden davar ve siğirleri güdecektik. Ve bizde öyle yapıyorduk. Buranı suyu yok. Su için taada mandıraya iniyorduk. Güğümleri, fıçıları katırlara yükleyip su dolduruyor o dik yokuştan hayvanların sırtında harmana çıkarıyor ve ihtiyacımızı o şekilde görüyorduk.

Ekinleri oraklarla biçiyorduk. Eldiven gibi şimşir ağacından yapılmış ellikler kullanıyorduk. Ellikler takıldığı zaman hem eline buturak ve köygöçüren dikenler batmaz hem daha çok ekin biçme şansın olurdu. Ellik kullanmak ayrı bir maharet ister. Hem ustasından ders almak gerek hemde el becerisi şart.

Tüm zorluklara rağmen zevkli, tatlı bir uğraştı bizimkisi. Kuşlar uçuşuyor, keklikler ötüşüyor, tavşanlar kaçıyor, kartallar yükseklerde dönüyor... Tüm bunlar canlıların bir arada beraberce yaşayışı ve bu güzellikleri bilmeyen tatmayan yaşamayan insanlara bu hali anlatmak çok zor.

Davarlarda küçük çanlar takılı Zil ve gıldırgılar... Hayvanların gittiği yerler belli olsun arayınca çabuk bulalım diye takılırdı.

Manzara, buğday sarısı, ak ekin, yeşil otlar ve çiçekler rengârenk mis gibi tertemiz, havası öyle güzel ki sanki dünya cenneti...

Guşluk vakti oldu ben yine mandıraya (İt deresine) su doldurmaya gitmek için hazırlık yapıyordum. Katırımızda tahtacı semeri denilen Semerci Mahmut'un yapmış olduğu semer var. Bu özel semer hafif ve kullanışlı, ustalık harikası çok güzel bir semerdi. Onu **katıra vurunca** yeni gelinin giydiği elbise **nasıl**

güzel yakışırsa bizim katırın semeri, boncuklarla süslü yuları, boynundaki boncuk ve tokalar sarı kırmızı renklerle çok güzeldi. Güğümleri, tahta fiçileri, plastik bidonları ne varsa hepsini toplayıp suları doldur gel. Her gün böyle. Hem malları sula hem suları doldur gel.

Yine çok güzel güzel bir günün guşluk vakti göl yerindeki ekini biçiyoruz. Baktık ki, İt deresi tarafından Zalhadının üstüne doğru siyah bulutlar yükseliyor. Babam rahmetli, oğlum **gidin**

bakın bakayım. Bu duman neyin nesi? Dedİ. Biz koştuk. Nohut alanı denilen düzlüğe çıktık. Bizim büyük yığının biri tamamen yanmış bitmiş dumanları yükseliyor. Yığının başakları aynı yönde olunca kapırcağı ve keviği ütölünce buğday başaklarının ilahî dizim ve intizamı bozulmamış. **Dizili** tespih gibi sarı sarı buğdaylar yerde yatıyordu. Avazımız çıktığı kadar bağırdık. "Bubaaa Bubaaa koşun gelin yığınlarımız yanmış." Onlar koşarak

geldiler. Komşumuz Kasım denilen Mustafa Önder'i çağırdık. Annem rahmetli ileniyor beddua ediyor. Sanki destan okuyor. Peş peşe makineli gibi savuruyor. Yakanlar yansın tutuşsun, bu eki nler gibi kavrulsun falan filan

ha bire okuyor. Ver Allah'ım **ver**, okuyor da okuyor.

Rahmetli babamla Kasım dayı konuşuyorlar. Kim yaptı, kim etti? Derken başladık araştırmaya.

Buradan geçen var mı, gören oldu mu? Derken tüm işarefler ve tanıkların ifadesi amcaoğlu Hulusi'ye

yöneldi. O gün orada yangın saatlerinde görülen tek şahıs

oydu. Suç onun üstünde kalıyordu.

Bana göre onun yapması mümkün değil.

Ama gelde bunu bizim gazi ile anama anlat.

Zaten bizde Bozoğlan Mustafa amcamla kūsüz damga hazır. Tamam, bunu

oğlanlarına yaktırdılar. O zaman Hulusi üniversitede

okuyor. Üniversite öğrencilerine komünist

gözüyle bakılıyor. Bu komünistlerden her şey

beklenir! Deniyordu. Kara haber çabuk

duyulmuş. Hemen obalara haber ulaşmış.

Her tarafa duyulmuş. Her gördüğüm büyük soruyor. Yeğenim ekininizi Hulusi'mi yaktı? Yok, yahu o öyle bir şey yapmaz. Yapar yeğenim yapar. Bu komünistler yapar diyorlardı. Bu haber Hulusi'ye ulaşır.

Amcaoğlu suçsuz olduğu için gençliğin verdiği öfke ve heyecan ateşiyle hızla göl yerine gelir. Ben yapmadım inanmayın derse de kimse inanmaz. Tartışma kızışır, sert sesler yükselir. Ben o anda su doldurmak için hazırlık yapıyorum. Katıra su kaplarını yüklettim. Semersiz olan elimdeydi ona atlayıp hemen göl yerine vardım. Bizim amcaoğlu hedefte. Kiminin elinde orak kiminin elinde taş. Kavga başlamadan araya girdim. Hulusi'yi oradan rica minnet uzaklaştırdım. Tamam, sen yapmazsın ben inanıyorum diye diye ikna ettim. O uzaklaşınca davaları sığırları sulayıp gelmek için malları toplayıp toplayıp burundan yüze aşırıdım. Belenden aşağıya eğilen keçiler hoplayarak zıplayarak doğruca suyun başına mandıraya koşuyor. İnenler kana kana suyunu içip ıslanan sakallarından sular akıtarak ağaçların koyu gölgesinde dinlenmeye çekilip

yatıyorlar. Arkalarından ben gelip katırları sularım. Doldurduğum suları yükleyip yokuşa tırmanıyorum. Zor bela emmioğlu çalınma çıkıyorum.

Bizler bölgeyi tanıdığımız için oralarda korkusuzca gezip tozuyoruz. Ama köylülerimiz buralardan korkardı. Çünkü kurtlar ve ayıların rahatlıkla gizlenebileceği bir bölgeydi. Karşımızda Bolay'a ait Karaçal'da Çakallar akşam olunca hepsi birden ulaşmaya başlardı. Rahmetli gazi babam "korkmayın oğlum, bunlar Erenler, size bir şey yapmazlar" derdi. Kurt ulumaları da duyulur ama bizden tarafa atarlarsa iyi köpeklerimiz olduğu için onları mallarımıza yaklaştırmaz kovalardı.

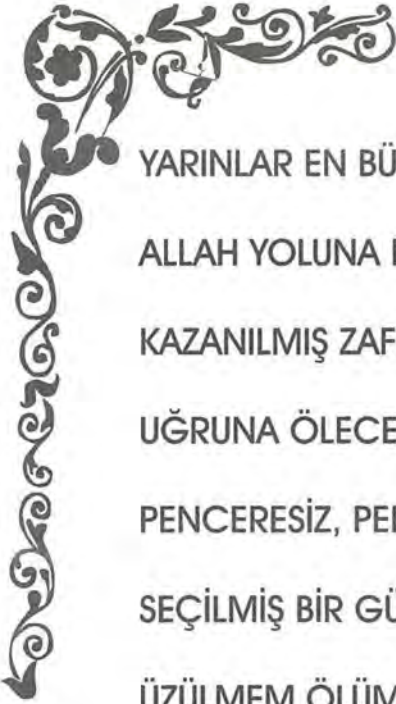
Harman damının yanındaki çeklimize katılan davaların etrafına bağlanan büyükbaş hayvanları bağlardık. Köpekler sabahlara kadar koşarak havlarlar bizler rahat rahat uyurduk.

“**Tüm zorluklara rağmen zevkli, tatlı bir uğraştı bizimkisi. Kuşlar uçuşuyor, keklikler ötüşüyor, tavşanlar kaçıyor, kartallar yükseklerde dönüyor...Tüm bunlar canlıların bir arada beraberce yaşayışı ve bu güzellikleri bilmeyen tatmayan yaşamayan insanlara bu hall anlatmak çok zor .**”

Yakup YAZICI

EMANETTEN EMİN OLMAK

YARINLAR EN BÜYÜK SERMAYEM
ALLAH YOLUNA NE OLUR Kİ CAN VERSEM
KAZANILMIŞ ZAFERLERİN EN YÜCESİ
UĞRUNA ÖLECEĞİM ŞEHİTLİK MERTEBESİ
PENCERESİZ, PERDESİZ EVLERİN MİSAFİRİYİZ
SEÇİLMİŞ BİR GÜNÜN EMANETÇİSİYİM
ÜZÜLMEM ÖLÜME O GÜNÜN BEKÇİSİYİM
MELEKLER OLSUN BANA ŞAHİT
ELİMDE TESBİHAT KALBİMDE TEVHİD
YARINLAR HEP AHİRETTİR BİZE
YARADAN YAR OLSUN HEPİMİZE
EVVEL ZAMAN, AHİR ZAMAN KEFİLDİR CÜMLEMİZE

ŞİKÂYET EDİYORUM

ŞEHİD ŞEYH AHMED YASİN

ALLAH'IM!

ÜMMETİN SUSKUNLUĞUNU SANA ŞİKÂYET EDİYORUM!

Ben ki kocamış bir yaşlıyım. Kurumuş iki elim, ne kalem tutuyor ne de silah!

Sesimle yeri inletecek bir hatipte değilim!

Ben ki saçları ağarmış, ömrünün son demlerinde, türlü hastalıkların yıktığı
ve üzerine zamanın belalarının estiği biriyim!

Tek istediğim benim gibi, Müslümanların zaaf ve aczinden müteessir olanların yazmasıdır!

Siz ey MÜSLÜMANLAR! Suskun ve aciz helak olmuş ölümler!

Hala kalpleriniz sızlamıyor mu başımıza gelen bu acı felaketler karşısında?

Bir halk yok mu? Hiç mi kimse yok, Allah için ve ümmetinin namusu için kızacak?

Şerefli direnişçilerken bizleri katil teröristler olarak ilan edenlere karşı duracak!

Bu ümmet utanmaz mı, şerefleri çiğnenirken?

Siyonist katilleri ve uluslar arası iş birlikçilerini görmezden gelirken!

Omuzlarımıza el verecek ve gözyaşlarımızı silecek bir bakış!

Bu ümmetin kurumları, sivil güçleri, partileri, teşkilatları ve bariz şahsiyetleri, Allah için
kızmaz mı?

Tümü birden sokaklara dökülüp, bizim için dua etmeye;

"EY RABBİMİZ! GÜCÜMÜZÜ TOPLA, ZAAFİMİZİ GİDER VE MÜ'MİN KULLARINA
YARDIM ET!" diye çağıramaz mı?

Buna da mı gücünüz yetmiyor?

Yakında bizim büyük ölümümüzü duyacaksınız, o zaman alınlarımızda şu yazılacak:

"BİZLER DİRENDİK! İLERİ ATILDIK VE KAÇMADIK"

Ve bizimle birlikte çocuklarımız, kadınlarımız, yaşlılarımız ve gençlerimiz ölecek!

Onları, suspus ve bön ümmete yakıt yapacağız!

Bizden, teslim olmamızı ve beyaz bayrak dikmemizi beklemeyin!

Çünkü biz bunu yapsak ta öleceğimizi biliyoruz. Bırakın savaşçı onuruyla ölelim!

Dilerseniz bizimle olun, elinizden geldiğince, öcümüzü sizden her biri boynuna taksın!

Dilerseniz bize acıyarak ölümümüzü izleyin!

Temennimiz, Allah'ın emanetine savsaklayan herkesten kısas almasıdır!

Umarız bizim aleyhimize olmazsınız! Allah aşkına, Bari aleyhimize olmayın!

Ey ümmetin liderleri, Ey ümmetin halkları!

"ALLAHIM SANA ŞİKÂYETTE BULUNUYORUM... SANA ŞİKÂYETTE BULUNUYORUM...
SANA ŞİKÂYETTE BULUNUYORUM..."

Gücümüzün azlığını, imkânımın yetersizliğini ve insanlara karşı zaafımı sana şikâyet
ediyorum...

Sen mustazafların rabbisin... Sen bizim rabbimizsin... Bizi kime bırakıyorsun?

Bize cehennem olacak uzaklara mı? Veya düşmana mı?

Allah'ım! AKITILAN KANLAR, DOKUNULAN IRZLAR, ÇİĞNENEN HÜRMETLER, YETİM

BIRAKILAN ÇOCUKLAR, OĞLUNU YİTİRMİŞ ANNELER, DUL KALMIŞ KADINLAR,

YIKILMIŞ EVLER VE İFSAD EDİLMİŞ EKİMLER AŞKINA SANA ŞİKÂYETTE

BULUNUYORUM GÜCÜMÜZ DAĞILDI... BİRLİĞİMİZ BOZULDU... YOLLARIMIZ

AYRILDI...

Halkımızın zaafını ve ümmetimizin bize yardım edip düşmanını yenmedeki aczini sana
şikâyet ediyoruz..."

ŞEHİT ŞEYH AHMET YASİN

SAKIZ ADASINDAKİ HOCA AHMET EFENDİ'NİN
1288'DE SÖYLEDİĞİ
KIYAMET HAKKINDAKİ SÖZLER

- 1 – Dünyayı demiryolu kuşatsa gerek
- 2 – Rumeli'den bir kimse çıksa gerek
- 3 – Türk adalardan çekilse gerek
- 4 – Osmanlı Devleti'nin ülkesi azaba gerek
- 5 – Devr-i saltanat yalanla dolsa gerek
- 6 – Bir tavuk bir koyun fiyatına saltsa gerek
- 7 – Bir büyük devran dönse gerek
- 8 – Fransız fitneyi arabista olsa gerek
- 9 – Bir gece içinde asayiş bozulsu gerek
- 10 – Moskof ayaklar altıda kalsa gerek
- 11 – Sırbistan köle olsa gerek
- 12 – Yunanistan mahvolu gerek
- 13 – Bulgaristan at tırnağı altında ezilse gerek
- 14 – Karadağ tekrar ele geçse gerek
- 15 – Fransız imdat etse gerek
- 16 – Osmanlı muharebeden geri dursa gerek
- 17 – Osmanlı bir kıyıya tuz ile uluk kaydını alsu gerek
- 18 – Ansızın çıkan fermana bak
Ulahtardan Romanyadan çıkan dumana bak.
(Bedi bir sözler)

5.8.1963 Kütahya Askerlik Hatıraları
Haceli Uçar

Nurettin ÖZEL

Babalar Bazen Unutur

1 978 senesinin son baharıydı Ömer'in eline kelepçe vurulduğu zaman. Bir Cuma günü cami çıkışı Kasabanın meydanındaki ulu çınarın dibinde vurulmuştu en son kurban, hem de alınının tam ortasından, hem de meydanın en kalabalık olduğu bir anda. O koca adam bir çam yarması gibi devriliverdi çınarın gölgesine, ilk kurşunla yere yıkılmasına rağmen tabancasının namlusundan kin ve nefret kusarcasına şarjörde kaç mermi varsa boşaltmıştı üzerine...

"Ömer

iki jandarma

arasından son bir kez

baktı arkadaşı Yusuf'a, sonra kelepçeli ellerini dua eder gibi

kaldırıp Allah'a sığındı

sonrada eğdi başını

önüne."

Savcı izinde olduğu için o gün akşama kadar orada öylece yattı üzeri örtülü olarak. Diğer beş cinayetin görgü tanığı yoktu ama hepsi de aynı silahtan çıkan kurşunla vurulmuştu ve görgü şahitlerinin anlattığına göre katil Ömer'in ta kendisiydi...

Akşama doğru yakalandı Ömer gerçi hiçbir zaman suçunu kabul etmedi ama her şey aleyhineydi ve görgü tanıkları Ömer i üzerindeki elbisesi dışında her şeyiyle teşhis etmişti

Üzerindeki elbise ne ki, iki dakikada değiştirir insan demiş savcı.

Sonra hiç konuşmadı Ömer, adalete güveniyorum diyerek bekledi hâkimlerin vereceği kararı. Müebbet verdiler hâkimler.

Eşini, babasını, abisini kısacası kendi ailesinden altı kişiyi vurmuştu Ömer, idam yemediğine şükretsin diyorlardı duyanlar.

Geride beş çocuk ve bir yaşlı anne bırakmıştı, en yakın arkadaşı Yusuf'a emanet etti onları ceza evinin önünde bir tabur asker vardı.

Sıkı güvenlik altında Sinop ceza evine naklölüyordu Ömer. En yakın arkadaşı Yusuf'a baktı baktı, sonra onları çocuk yuvasına ver dedi, Tarla tapan ne varsa sat ve okumaları için elinden ne geliyorsa yap diye talimat verdi Yusuf'a. Bendende hiç bahsetme, öldü de gerekirse ne bileyim bir şeyler uydur işte derken gözlerinden yaş boşalıverdi birden.

Bir baba için çok zordu tabi. Hele Ömer'in ailesine ve çocuklarına ne kadar düşkün biri olduğunu bilenler daha iyi anlardı bunu.

Diğerleri ise 18 yaşına kadar yetiştirme yurdunda kalmış ve 18 yaşından sonra yuvadan uçan kuşlar gibi uçup gitmişlerdi. Hepsi ve içlerinden ancak bir tanesi kızların en küçüğü Zeynep, siyasal bilgiler fakültesini kazanmış ve yurt ile irtibatını hiç kesmemişti, yurdun emektar müdürü Vasfi babaya her bayram tebrik yazar ara sıra bizzat kendisi ziyarete gelirdi... Diğerlerinin nerede oldukları hatta hayatta olduklarını bile bilen yoktu.

Eski taş yapı görünümü, boyasız badanasız koridorları ve en az beş yıl önce boyanmış demir parmaklıkları, soğuk görüntüsü ve İçeridekiler için iki asır kadar uzun süren 22 sene, Dışarıda-kiler için 22 gün gibi gelip geçi vermişti.

Otuz kişilik bir koğuştan bozma ufak rötuşlarla dekor verilmeye çalışılmış soğuk bir hapishane müdürü odası ve bütün bu soğuk ortam içinde iki sıcak yürek.

Müdür bey ve müebbet cezasının tam yirmi iki yılını yatmış ve yirmi iki yıl sonra gerçek faalin teslim olması sonucu tahliyesini almış Ömer, karşılıklı çay içiyorlardı...

Çok müdür değişmişti bu yirmi iki yılda. Hepsile de hiçbir sorunu olmamıştı Ömer'in, ama bu sonuncusu haluk beyle bir daha yakınlık kurmuş dost olmuştu. Sanki bu içilen sıcak çaylar ve konuşulan sıcak sözler bunun içindi işte, uzunca bir sessizlikten sonra, sanki Ömer'in ayrılışına üzülmüyormuş gibi bir ses tonu ile sordu Müdür bey.

—şimdi ne yapacaksın.

—çocuklarımı arayacağım müdür beyim.

—oğlan en küçüğüydü değil mi?

—evet.

Kısa bir sessizlikten sonra müdür:

— Nüfus cüzdanın diyerek imzaladı kararı...

Ömer'in gözleri yaşardı. Onu izlemekte olan müdür sanki ondan bir açıklama beklercesine. Çaylar bitmiştir, gardiyan yanda Ömer'i ve müdürü izlemektedir. Ayağa kalkar müdür ve uzatır elini.

Peki, Ömer sana bundan sonraki hayatında başarılar dilerim müdürle kucaklaşırlar...

—Sağ olun müdürüm der Ömer, çok sağ olun.

Ömer, ceza evi kapısından çıktığı zaman saçları çoktan ağarmıştı. O ceza evi kapısından dışarı adımlarını atıp hayata tekrar merhaba dediği an kızı Zeynep te kaymakam olarak tayin olduğu ilk görev yerine doğru hareket etmişti. Yüreği sevgiyle, beyni yepyeni projelerle dolu 24 yaşında idealist bir kaymakamdı artık.

Zeynep evlatlık verilen kardeşi hariç diğerleri ile zaman zaman görüşüyordu ama sonra çok küçük nedenlerden dolayı kopmuştu aralarındaki bağ... Evlatlık verilenle ise zaten görüşmesi yasak olduğundan yurttan ayrıldıktan sonra bir daha onu hiç görmedi.

Gerçi zaman zaman ailesini aramak için çaba sarf etmişti ama yetiştirme yurdundaki kayıtlar onu anca Yusuf'a kadar götürüyor, Yusuf'ta ise tüm yollar bitiyor olaylar düğümlenip kalıyordu.

Her ne kadar Yusuf her şeyi bilse de Ömer'in talimatı gereği anne ve babalarının bir kazada öldüğünü söylüyordu onlara.

Halası, teyzesi, amcası dayısı ile de olsun görüşmek istese de, vakti geldiğinde her şeyi öğreneceksin diyordu Yusuf.

O vakit hiçbir zaman gelmedi nedense, bir sabah gittiğinde Yusuf'un dükkânını kapalı buldu öldü dediler komşuları ondan sonrada ailesini soracak kimse kalmamıştı artık.

Zeynep de elinde tek bir valizle Anadolu'nun yoksul bir ilçesine kaymakam olarak ayak basmıştı...

Kaymakamlık makamında kendisi gibi genç bir kaymakam olan Orhan Bey özel eşyalarını topluyordu...

İşte tekerlerine çomak sokulan insanlar siyasi nüfuslarını kullanarak sürdürmüşlerdi kaymakam beyi.

Zeynep kolay gelsin diyerek girdi içeri. Orhan Bey valizini kapattı ve hoş geldin diyerek uzattı elini yeni gelen meslektaşına. Sonra, makamını devrederken, işin zor. Hem de çok zor. Yılanlı bir kuyuya düştün Allah yardımcın olsun diyerek temennide bulundu ona.

İlçede kirli işler çevirmekten başka işi olmayan nüfuslu insanlar rahatsızdı, gerçi onlar nüfuslarını kullanarak ilçenin genç kaymakamını sürdürmüşlerdi ama yerine gelen bu kadın kaymakam ondan daha çetin çıkmıştı...

Kaymakam hanım ilçenin kenarına küçük bir baraka çakarak hurdacılık yapmaya başlayan yaşlı adamın yanına geldi bir gün... Onu bir zafer anıtı gibi atın üzerinde gören Ömer sevinçten uçacaktı neredeyse... Eski tüpünde çay demledi ona, kaymakam hanımın kanı ısınmıştı bu adama. Babasından nefret etmesine rağmen, artık baba diyerek hitap ediyordu ona...

Ömer işleri yoluna koyduktan sonra memleketi Antalya'ya gitmeye karar verdi, amacı Antalya'daki babadan kalma bahçesini satıp çocuklarını aramak için yola koyulacaktı tekrar...

Kaymakamdan ne kadar bilgi almaya çalışsa da diğer kardeşleri hakkında tek bir ipucu alamamıştı çünkü. Aslında kaymakamında kardeşlerini aradığını fark etti ama onun acelesi yoktu ama Ömer'in ise acelesi vardı, hem acelesi vardı hem de 22 yıllık hasreti...

Belki hepsi evlenmiş soy atları değişmişti, ama en küçüğü erkek olduğu için onun soyadının değişmeyeceğini biliyordu ve ilk önce onu arayacaktı...

Ömer bu düşüncelerle döndü memleketine, yer adres, köy adı doğruydum ama ne bahçesi vardı ortalıkta ne de eskiden tanıdığı insanlar...

Her taraf çok katlı apartman olmuştu, sonunda eski yıkık evi tanıdı Ömer burası bizim ev diyerek, geçmişteki mutlu günleri geldi gözünün önüne, hanımıyla çocukları ile geçen o mutlu günleri. İkindiye kadar oturdu yıkık evin balkonunda...

Gün batımına doğru lüks siyah bir araba durdu yıkık evin önünde, yörenin saygın müteahhit- lerinden biriydi gelen... Oturup konuştular onunla,

sonra yemeğe götürdü onu ve bahçesine çok daire teklif etti müteahhit... Altı daire ve diğerlerine de para dedi Ömer kabul etti müteahhit.

Altı daire ayrı bir blok olacak dedi Ömer, amacı bütün çocuklarını aynı apartmanda toplamaktı. Ve giriş katına yerleşip onlara hizmet edecek böylelikle de torunlarını her gün kucaklama şansına sahip olacaktı...

Yoksul bir hurdacı olarak gittiği memleketinden Zengin biri insan olarak döndü ilçeye... Bahçesini kat karşılığı müteahhit e verdiğini anlattı kaymakama...

— iyi çocukların rahat eder dedi kaymakam

—benim çocuklarım yok dedi baba Nedenini anlattı sonra, birini sevmiştim o da olmadı, ondan sonra da kimseyi sevemedim diye hüznü bir yalan uydurdu birden.

—peki, daireleri ne yapacaksın ya diye sordu kaymakam.

Satacağım dedi baba, her ay düzenli bir gelirim olsun istiyorum diyerek, çektiği sıkıntılardan bahsetti

—taksitle verirsen birisini ben alabilirim dedi kaymakam.

Ömer, ceza evi
kapisından çıktığı zaman
saçları çoktan ağarmıştı. O ceza evi
kapisından dışarı adımlarını atıp
hayata tekrar merhaba dediği an kızı
Zeynep te kaymakam
olarak tayin olduğu
ilk görev yerine
doğru hareket
etmişti

Olur dedi baba ve on yıllık bir ödeme planı ile el sıkıştılar, daireler bir yıl içinde bitecekti ve tapusu da o zaman devredilecekti... Ama borç bitene kadar dairenin satışını yapamayacaktı kaymakam tek şartı buydu babanın olsun dedi kaymakam zaten ben satmak için almıyorum...

Sonra oğlunu buldu bir şampiyona sonrası, kahvede televizyonda genç pehlivandan bahsediyordu spiker, gelecekte Türkiye'nin koca Yusuf'ları diyerek... Daha spikerin konuşması bitmeden kalktı masasından ertesi gün öğleye doğru şampiyonanın yapıldığı salonun kapısında...

Tanıştı onunla, kendisinin de eski bir pehlivan olduğundan ve çayırlarda karakucak tuttuğu güreşlerinden bahsetti uzun uzun... Oğlunun bekâr evinde kaldı o gece, ona güzel yemekler yaptı pehlivanın beslenmesi tam olmalı diyerek, karakucak güreşi öğretti ona, çayırdaki güreşmek başkadır diyerek...

Sonra Kırkpınar yağlı güreşlerine katılmaya ikna etti onu... Büyük ödülü koydu ortaya, şampiyon olursan sana bir daire, ama satmak yok diyerek...

Orta boyda şampiyon oldu oğlan, pehlivana verilen hediyeler arasında en anlamlısı babasının verdiği hediye idi. İş adamımız Adnan beyden bir daire diye anons edilirken hapishane müdürü onu izlemekteydi televizyonda... Nihayet birini bulmuşsun ihtiyar diyerek sevindi onun adına...

Sonra babanın hurdacılık yaptığı

ilçeye geldi pehlivan, bir baba şefkati ile kendisini seven o yaşlı adamı görmek için... Ömer bir vesileyle kaymakamla görüştü onu, ikisi de hikâyelerini anlattı birbirlerine. İki kardeş sevinç gözyaşları ile kucaklaşıırken baba onları izledi gözyaşlarını içine akıtarak. İkisi de minnettardı bu yaşlı adama, ikisi de baba gibi seviyorlardı onu, hatta artık baba diyorlardı ona, ama o oğlum diyemiyordu, kızım diyemiyordu sarılamıyordu boyunlarına.

Pehlivan Aysel ablası ile irtibat halinde olduğunu anlattı sonra.

Yetiştirmeyen yurdundan bir oğlanla evlenmiş çoluk çocuk sahibi olmuş. Onunla tanışılar, sizleri çok sevdim der baba ona da satar dairenin birisini, şart koşar ona da kendisi ölünceye kadar satamayacaktır... Hep şaka yapar baba ev alma komşu al derler ya diyerek ve aslında siz ev almıyorsunuz, ben komşu alıyorum diye kamufle etmeye çalışır kendini.

Bir taraftan da diğerlerini aramaya devam edecektir, büyük kızı hakkında bir haber alır eski bir mahkûm arkadaşından.

Kızının bulur. Hiçbir zaman boynuna sarılıp ağlayacağım birisi olmadı, baba diyemedim diyerek ağlamaya başlar... Babanın da gözleri dolmuştur, onu göğsüne çeker, saçlarını sıvazlar, benimde bağırma babacığım bir kızım olmadı diyerek...

Kızının sakinleşmesini bekler baba, sonra çantasından çıkardığı yıllar önce mahalledeki oyuncakçıdan alınmış ve hala o günün paketi ile duran hediyesini verir kızına...

Kız onu görünce şaşırır. Bu oyuncakçı dükkânını biliyorum tam bizim evin sokağındaydı diyerek açar paketi.

Paket açılınca şok olur. Ve bunu çok istediğini, fakat babasının hep alacağım diye söz verdiğini ama her seferinde de unuttum diyerek atlattığını anlatır kız...

Babalar bazen unuttur der baba, ama nasıl olur her seferinde unutulur mu diye sorar kız... Belkide parası yoktu, unuttum demek daha kolayına gidiyordu...

Bilmiyorum der kız...

Bilmiyorum der ama bilir babasının parasızlık yüzünden o oyuncakçı alamadığını... Sonra sorar babaya bunu bana vermenizi mi söyledi diyerek...

Evet, ölmeden iki gün önce, mutlaka bulup teslim edeceğime dair söz verdim ve sözümü tuttum der vedalaşır kızıyla, daha bulacağı bir kızı daha vardır babanın...

Baba bütün çocuklarını bulur. Yaptırdığı apartmana toplar. Kendisi onlara kapıcı gibi hizmet etmektedir. Torunları vardır artık, hiç birisi gerçek dedeleri olduğunu bilmeseler de onlar dede demektedirler ona ve onların her dede deyişinde yüreğinde bir acı hisseder baba, onları ve çocuklarına doyaya sarılıp kucaklayamamak çok üzer onu.

Yinede memnundur bu durumdan, zaten baba kız gibidirler hepsiyle, iyi anlaşılmaktadırlar...

Ne yazık ki, çok uzun sürmez bu mutluluk. Hapisten çıkan bir arkadaşının kendisini arayıp bulması ve ilk önce kızları ile konuşması ve kızların hayır buradaki dedenin adı o değil demesi... Onun çocuklarını kendisinden kaçmasınlar diye adını değiştirdiğini anlatması, kızlarının o bile olsa onu affetmeyiz demeleri, bütün bu olanlara rağmen onu affetmeyiz demeleri, bütün bu yaptıkları bizim bir gün bile annesiz kalmamızın bedelini ödeyemez demeleri, konuşulanları merdiven boşluğunda dinleyen babayı çok üzer...

Gerçi adam gerçek suçlunun ortaya çıktığını babasının suçsuz yere yatığını onu boşuna suçladıklarını anlatmıştır ama artık çok geçtir, çünkü baba konuşmaların bitmesini beklemeden çekip gitmiştir apartmandan.

Kızların hepsi birden kapıcı dairesine koşarlar baba diyerek... Ama o yoktur... Bahçede oynayan çocuklar kapıcı dedenin çantasını alıp ağlayarak çıkıp gittiğini söylerler...

Şok olmuşlardır kapıcı dairesine dönerler tekrar, bir not vardır, hepinizi çok seviyorum... Hoşça kalın demektedir notta ve gerçek suçlunun yakalandığına dair gazete kupürü ve itirafları ve suçlunun resimleri vardır masanın üzerinde...

Etrafa bakarlar koşarlar ama bulamazlar, artık bundan sonra babalarını arama sırası çocuklara gelmiştir...

NAZARA GELDİK

Mehmet TOPRAKKARA

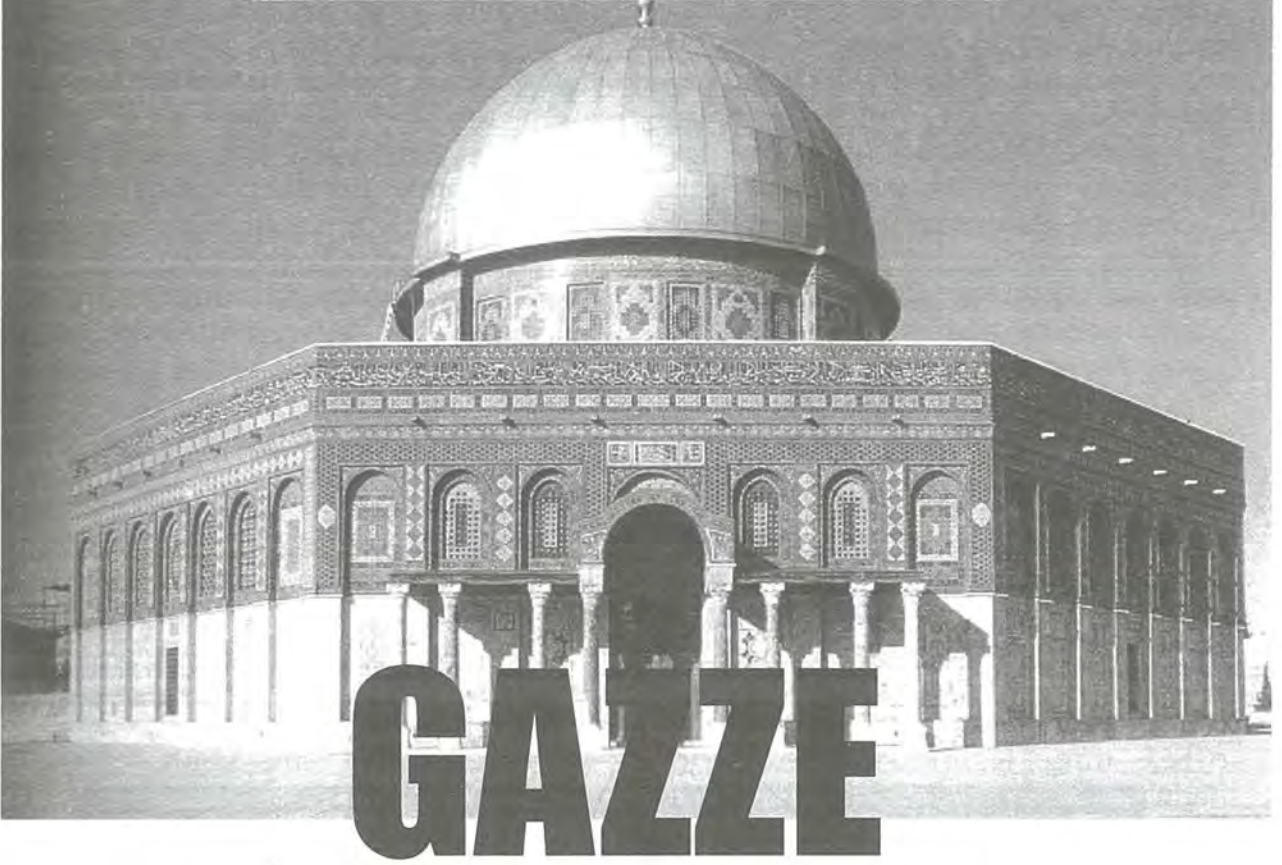
Resimlerine baktım doyamadım
Hasretin ne güzelmiş be ÇETMİM
Saatlerce oturup ağladım
Şimdi neden ayırınız be ÇETMİM

Bitti desem rüyalarım
Yeniden seninle olabilsem

Biz nazara geldik ÇETMİM
Rüyaların sonuna geldik
Şimdi bitiyor rüyalar
Uyanmayalım asla ÇETMİM

Dua Da Bir İbadettir

Gazze! Ey Ebubekir'in sesiyle şehadeti yankılanan belde! Ey İmam Şafii'nin doğduğu toprak! Ey kurak iklimlerde bereket yeşerten vadi!.. Ey milyonla Haçlı ayakların çiğnediği ve kahraman Selahaddin'in kurtardığı vilayet! Sen ki kadim Mısır'ın kapısı, sen ki Yavuz Sultan Selim'in sancağıydın! Sen hac yolumuzdaki durak; sen sürre alayımızın emin vadisi!

Sen ey Gazze! Bu toprakların çocukları senin için dalga dalga şehit düştüler. Tarihten tarihe, çağdan çağa, devirden devire tam dört yüz yıl (1517-1917) tekrar tekrar şehit düştüler. En çok da, en sonunda şehit düştüler ve son asker de son nefesini verdiği gün sana ağlayacak kadar bile gücümüz kalmamıştı.

Gazze! Ey en acı günlerini en son yaşayan şehir! Zalimler, vahşiler, haydutlar elinde kaldın. Senin için bir şey yapamadık, yapamıyoruz! Bir duamız var sana dair. Elimizden gelen bu!.. Ve bir de verebileceğimizi vermek! Maldan ve candan... Bugün imtihan günü!

"Dua da bir ibadettir."
Müsned

DUA

İskender PALA

Geceydi... Kurşun sesinde bir cenin duaya durmuştu...
Gönülden ve gizlice... Sakınarak ve umarak... Israrla ve devamlı...
Söz değil, bir hâl... Söze hükümrân mecal... Kelebeklerin kanadı gibi titrek, seher
bûlbûlünce zeyrek...

Dünyanın eşiğinden öteye akıştı o dua; gaflet perdelerinden öteye bakiştı o dua.
Denizleri dolaşan katreler gibi, tesbih tesbih dökülen taneler gibi.

Yıldızlar tutar açılan elleri, şafaklar öper deyen dilleri. Umutların ritmiyle atan nabızda
gizliydi, gönüllerin teliyle çalan sazda gizliydi.

Tevbeleri izleyen gözyaşıydı dua, her işte bir hayrın başıydı dua. İlahî yazıların gizemli
şifresiydi; yoldaşın yoldaşa gülen çehresiydi.

İçten içe bir niyazdı o, gelinlik giyside beyazdı o. Bağırılar yakan közler de, söylenmeyen
sözler de...

Geceydi... Kurşun sesinde bir cenin duaya durmuştu ve çoğaltmıştı çığlıklarını...

Dua savaşa giderken, dua düşün ederken. Dua yağmur yağmurdu, dua tuzdu,
hamurdu... Ağlarken de, çağlarken de... Dua babadan oğula, dua azdan çoğula... Dua
belalar def'i, dua makamlar ref'i idi... Allah kulunu dinliyor gibiydi dua, sebiller suyuna
inliyor gibiydi... Dayanılmaz dertlerden, düşmanı sevindiren felaketlerden; başa gelen
fenalıklardan, sese hasret tenhalıklardandı...

Geceydi... Kurşun sesinde bir cenin duaya durmuştu...

O dua idi ay aydın karanlıklardan, o dua idi yıldızlara karşı aydınlıklardan... Dua yıldırım
akışıydı, dua cemale bakışıydı... Söylemesi imkânsız bir şeyler içindi, hüzzamı hüznün
dokuyan neyler içindi... Dua ölüm kadar özeldi, dua ölüm gibi güzeldi...

Duası olmayanın ola mı umudu; duaya durmayanın kala mı sûdu? Duadan ayrılrsa kul
mu kalır, insan mı kalır; duadan özge eylül mü kalır, nisan mı kalır?

Gelin dua edelim, Hakk'a gidelim. Mavi bir şeyler girsin hayallerimize, aklar ve yeşiller
vursun hallerimize. Zaman ve mekânı bahşedelim süveydalarımıza, sevdalarımızı
nakşedelim zamanlar ve mekânlarımıza.

Kabul olunmayacak duadan O'na sığınarak gelin dua edelim, düşelim yollarına
görüselim, varalım illerine yalvaralım.

O vermek istemeseydi istemeyi vermezdi bize; O sevmemizi istemeseydi sevmeyi
istetmezdi bize.

İsteyebilmeyi istemekler nasip et bize Allah'ım; sevebilmeyi sevmekler nasip et! Nasib et
de sular canına kadar çekilenlerin, feryadı mabet mabet dikilenlerin... Çığlıkları
boğazlarına yürüyenlerin, geceyi kurşun kurşun sürüyenlerin... Vatanında özgürlükten
koğulanların, gözyaşlarında acıyla boğulanların... Can sermayesi savaşta bitenlerin,
cananı kurşun kurşun yitenlerin... Duası kabul olan insanların ve cinlerin, sesi çığlık
çığlık olmuş ceninlerin kalplerindeki istemeleri iste, çaresiz ol çaresizlere...

Allah'ım! Gönümüzde olanı hakkımızda, hakkımızda olanı gönümüzde eyle.
Rahmetinden umut kestirme Allah'ım! Sevginden taşra fırtınalar estirme Allah'ım! Zulme
kimseyi giriftâr tutma ey Rab! Zalim elinde kulunu unutma ey Rab! Duy beni Allah'ım!
Kırık bir kalp en iyi parçam...

PEYGAMBERİMİZ'İN(S.A.V.) VEDA HUTBESİ

Bismillahirrahmanirrahim

"Ey insanlar!

"Sözümü iyi dinleyiniz! Bilmiyorum, belki bu seneden sonra sizinle burada bir daha buluşamayacağım.

"İnsanlar!

"Bugünleriniz nasıl mukaddes bir gün ise, bu aylarınız nasıl mukaddes bir ay ise, bu şehriniz (Mekke) nasıl mübarek bir şehir ise, canlarınız, mallarınız, namuslarınız da öyle mukaddesdir, her türlü tecâvüzden korunmuştur.

"Ashabım!

"Muhakkak Rabbinize kavuşacaksınız. O'da sizi yaptıklarınızdan dolayı sorguya çekecektir. Sakın benden sonra eski sapıklıklara dönmeyiniz ve birbirinizin boynunu vurmayınız! Bu vasiyetimi, burada bulunanlar, bulunmayanlara ulaştırınız. Olabilir ki, burada bulunan kimse bunları daha iyi anlayan birisine ulaştırmış olur.

"Ashabım!

"Kimin yanında bir emanet varsa, onu hemen sahibine versin. Biliniz ki, faizin her çeşidi kaldırılmıştır. Allah böyle hükmetmiştir. İlk kaldırdığım faiz de Abdulmutallib'in oğlu (amcam) Abbas'ın faizidir. Lakin anaparanız size aittir. Ne zulmediniz, ne de zulme uğrayınız.

"Ashabım!"

"Dikkat ediniz, Cahiliyeden kalma bütün adetler kaldırılmıştır, ayağımın altındadır. Cahiliye devrinde güdülen kan davaları da tamamen kaldırılmıştır. Kaldırdığım ilk kan davası Abdulmutallib'in torunu İyas bin Rabia'nın kan davasıdır.

"Ey insanlar!

"Muhakkak ki, şeytan şu toprağınızda kendisine tapınmaktan tamamen ümidini kesmiştir. Fakat siz bunun dışında ufak tefek işlerinizde ona uyarsanız, bu da onu memnun edecektir. Dininizi korumak için bunlardan da sakının.

"Ey insanlar!

"Kadınların haklarını gözetmenizi ve bu hususta Allah'tan korkmanızı tavsiye ederim. Siz kadınları, Allah'ın emaneti olarak aldınız ve onların namusunu kendinize Allah'ın emriyle helal kıldınız. Sizin kadınlar üzerinde hakkınız, kadınların da sizin üzerinizde hakkı vardır. Sizin kadınlar üzerindeki hakkınız; yatağınızı hiç kimseye çiğnetmemeleri, hoşlanmadığınız kimseleri izniniz olmadıkça evlerinize almamalarıdır. Eğer gelmesine müsaade etmediğiniz bir kimseyi evinize alırlarsa, Allah, size onların yataklarında yalnız bırakmanıza ve daha olmazsa hafifçe dövüp sakındırmanıza izin vermiştir. Kadınların da sizin üzerinizdeki hakları, meşru örf ve adete göre yiyecek ve giyeceklerini temin etmenizdir.

"Ey mü'minler!

"Size iki emanet bırakıyorum, onlara sarılıp uydukça yolunuzu hiç şaşırırmazsınız. O emanetler, Allah'ın kitabı Kur-ân-ı Kerim ve Peygamberin (s.a.v.) sünnetidir.

"Mü'minler!

"Sözümü iyi dinleyiniz ve iyi belleyniz! Müslüman Müslümanın kardeşidir ve böylece bütün Müslümanlar kardeşlerdir. Bir Müslümana kardeşinin kanı da, mali da helal olmaz. Fakat malını gönül hoşluğu ile vermişse o başkadır.

"Ey insanlar!

"Cenab-ı Hakk her hak sahibine hakkını vermiştir. Her insanın mirastan hissesini ayırmıştır. Mirasçıya vasiyet etmeye lüzum yoktur. Çocuk kimin döşğinde doğmuşsa ona aittir. Zina eden kimse için mahrumiyet vardır.

Babasından başkasına ait soy iddia eden soysuz yahut efendisinden başkasına intisaba kalkan köle, Allah'ın, meleklerinin ve bütün insanların lanetine uğrasın. Cenab-ı Hakk, bu gibi insanların ne tövbelerini, ne de adalet ve şehadetlerini kabul eder.

"Ey insanlar!

"Rabbiniz birdir. Babanız da birdir. Hepiniz Adem'in çocuklarıdır, Adem ise topraktır. Arabın Arap olmayana, Arap olmayanın da Arap üzerine üstünlüğü olmadığı gibi; kırmızı tenlinin siyah üzerine, siyahında kırmızı tenli üzerinde bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvada, Allah'tan korkmaktır. Allah yanında en kıymetli olanınız O'ndan en çok korkanınızdır.

"Azası kesik siyahî bir köle başınıza amir olarak tayin edilse, sizi Allah'ın kitabı ile idare ederse, onu dinleyiniz ve itaat ediniz.

"Suçlu kendi suçundan başkası ile suçlanamaz. Baba, oğlunun suçu üzerine, oğlu da babasının suçu üzerine suçlanamaz.

"Dikkat ediniz! Şu dört şeyi kesinlikle yapmayacaksınız:

- Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayacaksınız.
- Allah'ın haram ve dokunulmaz kıldığı canı, haksız yere öldürmeyeceksiniz.
- Zina etmeyeceksiniz.
- Hırsızlık yapmayacaksınız.

"İnsanlar Lâilâhe illallah deyinceye kadar onlarla cihad etmek üzere emrolundum. Onlar bunu söyledikleri zaman kanlarını ve mallarını korumuş olurlar. Hesapları ise Allah'a aittir.

"İnsanlar!

"Yarın beni sizden soracaklar, ne diyeceksiniz?"

Sahebe-i Kiram birden şöyle dediler:

"Allah'ın elçiliğini ifa ettiniz, vazifenizi hakkıyla yerine getirdiniz, bize vasiyet ve nasihatta bulundunuz, diye şahadet ederiz!"

Bunun üzerine Resul-i Ekrem Efendimiz (S.A.V.) şahadet parmağını kaldırdı, sonra da cemaatin üzerine çevirip indirdi ve şöyle buyurdu:

"Şahid ol, yâ Rab! Şahid ol, yâ Rab! Şahid ol, yâ Rab!"

Halis YAZICI

ÇITLIK ABDULLAH'IN ANISINA

Yüklemiş yükünü çıtlık Abdullah
Ebedi âleme vay gizli gizli
Ne güzel gidişi oldu maşallah
Ecdadın yanına hey gizli gizli

Yaratandan emir geldi o anda
Emaneti verdin ulu divanda
Bir gün olsun bekle kardeşin yolda
Ruh tenden ayrıldı dur gizli gizli

Emmi dedik derdimizi söyledik
Gök seki'de gönülleri eyledik
Soğuk sudan bir su içelim dedik
Pınarları kurudu vay gizli gizli

Sen gittin gideli gör neler oldu
Diktiğin çiçekler açmadan soldu
Gök seki'nin suyu hepten kurudu
Yıktı bendimizi sel gizli gizli

Seyrederdin derelerin akışın
Ne güzeldi nazlı nazlı bakışın
Üşenmezdin Gök seki'nin yokuşun
Yolunu değiştirdin sen gizli gizli

Gurbetten sılaya geldiğim zaman
Güler yüzle karşılardın her zaman
Gök seki'de gün geçirdik bir zaman
Şimdi yalnız koydun vay gizli gizli

Gök seki'nin dedesiyim derdiniz
Bana geleceğim günü sordunuz
Dillerde dolaşır oldu adınız
Yazmışım kalbime dur gizli gizli

Yazarım yazarım sözlerim bitmez
Mümine hatunun derdi tükenmez
Bu âlemden giden geri gelmez
Rüya âleminde gel gizli gizli

Karışılmaz bari hüdam işine
Yeter dedi altmış dokuz yaşına
Can yoldaşın kaldı yalnız başına
Gel de gözyaşını sil gizli gizli

Ben derdimi yaza yaza yoruldum
Gonca gülde bir dal idim kurudum
Her daim sızlar sebebin sordum
Konmuş yaramıza tuz gizli gizli

Azrail gelir haberde etmez
Ruhunu teninden almadan gitmez
Yakası cebi yok terzi de dikmez
Sarılır bedene bez gizli gizli

Bu aşkın elinden halim yamandır
Dostlar zamanımız ahir zamandır
Cebeli dağların başı dumandır
Baharın peşinde yaz gizli gizli

Koştur Yazıcıoğlu durmadan koştur
Önümüzde gelen borandır kışır
Hak aşığı olmak güzeldir hoştur
Hakkın divanına dur gizli gizli

Bu gönül ki coşar coşar durulur
Yorulur kirpikler gözler yumulur
Musallada namazımız kılınır
Aramızda kalsın söz gizli gizli.

Dr. Ali ÖZEL

KASSETTEKİ EZAN

SURİYE GEZİSİ

Sevgili hemşerilerim vede okuyucu kardeşlerim yine sizlerle. Son sayıda yine sağlık dolayısıyla yazımız yoktu. Şimdi kısaca o sağlık problemine değinelim. Kurban bayramının dördüncü günü şehrin göbeğinde (iş bankası merkez şubesi yanında) caddenin bir yakasından öbür yakasına geçeceğim. Yolların çoğu yerleri yine yol çalışmaları dolayısıyla kapalı. Arabalar sıkışık ve kaplumbağa hızıyla gidiyor. En öndeki arabaya soldan geçeceğime dair işaret verdim. Şoför benim işaretimi gördü. Bu durumda şoförün durması ya da yavaşlaması gerek. Bende bu düşünce ile yola koyuldum. Ama şoför kural dışı hareket ederek sağ ayağımı altına aldı. Tabi oraya yığıldık. Neticede sağ sağ bacağımda ve ayak bileğimde üç kırıkla kazayı atlattım. Üç aylık bir yatak mahkûmiyetinden sonra çok şükür ayaklandık.

Meselenin sosyal yönüne gelince durum iyi ile kötü arasında sıkışık. Kazayı duyan arkadaşlarımdan, kardeşlerimden yoğun şekilde geçmiş olsun telefonları geldi. Bazı beklediklerimden de gelmedi. Geçmiş olsun demekle ya da hastayı ziyaret etmekle hastalık sıvışıp gitmez. Fakat bu tip davranışlar bir sosyal yardımlaşma gibidir. Hastalar genelde içine kapanıp (melankolik) üzüntülü bir hal alırlar. Bir selam bir güler yüz hastalara şifa gibi gelir. Bunları kısaca ifade etmek için "hastanın gözü kapıda olur" demişler. Ve

kimler demişse iyi demiştir. Bu hususta en ulu sözünde sevgili Peygamberimiz asırlarca önce ve en net şekilde söylemiş.

Bir Arap vatandaşı peygamberimize gelip derdini anlatıyor. Efendim diyor, ben zayıf bünyeli ve cılız olduğum için savaşa çağırılmıyorum. Zengin de değilim ki savaşa gidenlere maddi yardım edeyim Benim halim ne olacak? Cihadın sevaplarını, şehitlik mertebelerini illaki güçlü kuvvetli olanlarla zenginler mi kazanacak? Diye yakınıp kendi halinin ne olacağını sorar. Bunun üzerine efendimiz, önce ananı babanı ziyaret et. Onların derdi ile dertlen. Sonra hastaları ziyaret edip hatırlarını sor. Bilahare de vakit buldukça akrabalarının ve dostlarının halleri ile ilgilen. Bunları yaparsan, düşmanla göğüs göğse çarpışmış gibi sevaplara hayırlara gark olursun" demiş. Burada efendimizin ziyaret yönünden hastaları ana babadan sonra ön plana çıkarması fevkalade dikkat çekicidir. Bu hadis-i şerif bu yönde gevşek davrananlara ithaf olunur.

Bu kadar laf ebeliğinden sonra Suriye ile ilgili hatıralarımıza devam edelim. Musul gezimiz bitti. Oradan iyi hatıralarla birlikte ikide tespih bırakarak ayrılacağım. Şimdi yönümüz Şam'a doğru. Bilindiği gibi Şam, Ortadoğu'nun en kıdemli, en eski, en ünlü şehirlerinden ve Emevi devletinin de başkenti idi. İslamiyet'le olan ilişkisi ise Şam'ın başka bir özelliği. Fakat Şam'dan önce Suriye'nin Humus şehrine de uğrayacakmışız.

Humus yeşillikler içinde düzlük bir sahaya yapılmış. Bu bölgenin başlıca özelliği Suriye'nin gıda ambarı oluşuymuş. Zeytin pamuk, fıstık gibi ürünlerin yanında burası meyve ve sebzenin de bol olduğu bir yermiş. Fakat humusun esas özelliği et ve süt ürünlerinin bolluğu imiş. Suriye'nin süt ve et ürünlerini Humus ve bölgesi üretirmiş. Gördüğümüz koca koca marketler, süt ürünleri, bilhassa peynir çeşitleri ile lebalep doluydu ve fiyatlarda çok uygundu. Bizim alışveriş delisi arkadaşlar çeşitli peynirlerden bolca aldılar ise de onca yolculuk boyunca kokuşan peynirleri sonunda atmak zorunda kaldılar.

Humusun insanları sosyal yapı bakımından bizim Karadeniz insanlarına benzermiş. Onlarda Karadenizlilerimiz gibi zeki, icatçı, çalışkan, çabuk kızıp parlayan türdenmişler. Suriye'de tüm fıkralar yine bizim Karadenizlilerde olduğu gibi "bir Humuslu" diye başlarmış. Yani onlarda da bolca Temeller, Fadimeler, Dursunlar varmış. Bizim rehberimiz durmadan Humus fıkraları anlatıp durdu.

Bende bu fıkralardan bir tanesini size anlatayım. Gülüp gülmemekte hürsünüz.

Efendim, üst düzey bir komutan bir askeri birliği teftişe gelecek. Birliğin komutanı da terfi sırasında telefonların filan yaygın olmadığı bir zaman olacak ki, birlik komutanı üç kademeli bir irtibat sistemi kurmuş. Birinci kademe üst düzey komutanın ayakta görüldüğünü, ikinci kademeye ikinci kademedeki komutanın,, üçüncü kademeye yaklaştığını bildirecek. Kışlanın hemen dibinde olan üçüncü kademe 21 adet top atışıyla Komutanı karşılayacak. Terfi sırasında

olan birlik komutanı, bir hata yapmamaları için askerleri defalarca uyarıyor. Askerlere göre her şey tamam anlaşılmıştır. Nihayet komutan kışla kapısına yaklaştığı sırada top atışlarını yapacak olan asker koşarak birlik komutanına gelip, komutanım, komutanım 21 top ateşi ile gelenleri tek tek mi avlayacağım, yoksa toptan mı imha edeceğim." Der. Sanırım bizim temel de aynı şeyi yapardı... Şimdi Temelimize söz hakkı verelim. Temel asker, hanımı durmadan mektup yazıp tarlaları kazdıramadığından şikâyet edip

acılanıyor. Bunun üzerine Temel bir mektup yazar. Mektubu çarşı iznine çıkan acemi bir askere verip postaya atmasına sağlayacak. Acemi askere mektubu koynuna koyup nizamiyeden öyle geçmesini tembihler. Nizamiyede üstü aranan erde mektup ele geçer. Zaten temelin planı da budur. Er mektuplarının okunduğunu bilen Temel gizli gönderme planını yapar. Esas gayesi mektubu yakalatmak olan Temelin planı

iyi işler. Mektubu bölük komutanı okur. Temel mektupta, sakın tarlaları kazdırma. Oralarda yaptığımız kaçak silahla gömülü diye sıkı sıkıya tembih eder. Zaten Temele gıcık olan bölük komutanı telefonla şimdi yandın Temel deyip telefonla Trabzon askeri birliğini arar. Falancanın filan yerdeki tarlasında kaçak silahlar olduğunu söyler. Trabzon'daki komutan bir bölük askerle bildirilen tarlaya ulaşır. Kazılara başlar. Tarla hem enlemesine hem boylamasına kazılır. Pamuk gibi atılan tarlada ne silah var nede başka bir şey. Temel tekrar mektup yazıp Fadime'ye nasıl tarlalar iyi kazıldı mı diyerek üstün zekâsını sergileyiverir.

Artık Şam'dayız. Şam'ı yeşillikler içinde düzgün caddeleri ve sokakları olan az katlı evlerle ve bahçelerle ovalık alana yayılmış bir şehir kabul ederdim. Ancak, Şam tam karmaşık bir şehir. Altı milyon nüfuslu bir heyula. Suriye nüfusunun üçte biri Şam'da yaşıyormuş ve Şam o haliyle bizim İzmir ve Ankara'mızdan daha büyük. Daha ilk girişte trafiğin arapsacı olduğu anlaşılıyor. Şehirde trafik lambası yok. Hemen hemen tüm arabalar yanlarından vuruk.

Şam'a ilk girişimiz pek hoş olmadı. Genişçe bir caddede yol alıyoruz. Bir yerde köprülü kavşağa yaklaşırken yol üçe ayrılıyor. Bir hat köprü'nün altına giderken, birer hatta köprü'nün sağına ve soluna ayrılıyor. Bizim otobüs köprü'nün altına yönelik. Tam köprü'nün altına gireceğimiz sırada iki polis arabayı durdurdu. Polisler tüy sıklet. Boyunları birer armut sapı. Mübarekler cılız mı cılız. Bizim şoför aşağı indi ve çok kısa bir tartışmadan sonra coplar şoförün omuzlarına inmeye başladı. Bu arada şoförün attığı bir kafa ile polislerden biri bir iki metre ileriye kışının üzerine zınladı. Kaşımı yarıldı, burnu mu patladı bilemedik, polisin yüzü kan içindeydi. Ayaktaki polis cop sallamaya devam ederken şoförümüz (Şoför, çok acar

güçlü kuvvetli ve Arap kökenli bir Hataylı idi.) yıldırım hızıyla arabanın arka bağacından özel olarak demirden yapıp üzeri lastikle kaplanan copu kapıp polisin üzerine atıldı. Dört beş kişi tüy sıklet polisi copun öldürücü darbelerinden güçlülükle koruyabildik. Şoförümüzü güçlülükle arabaya sokabildik. Şoför hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti.. Şoförün dediklerine göre polisler haksız oldukları için işi büyütmemişler. Bizim o yoldan gitmek hakkımızmış. Yabancı plakalı arabalardan haraç almak için öyle davranıyorlarmış. Bu arada boyun eğip haraç verseymiş adım başı durdurulup haraç kesilmiş.

Tur başkanımız daha vakit varken sizi bir köye götürüyim dedi. Şehre 30 km. kadar uzaktaki gariban ya da garipler köyüne yöneldik. Köye yaklaştığımızı gösteren bir tabelada yol ikiye ayrılıyor. Bir yol direk köye giderken bir yol da âşıklar geçidine sapıyor. Turistleri köye cezbeden özelliklerden birisi de bu âşıklar geçidi imiş. Otobüsten inip âşıklar geçidine yöneldik. Bu geçit bizim boğaza benziyor. En geniş yerinde dört metre kadar uzunluğu iki kilometreden fazla geçidi oluşturan kayalar çok dik. Sarp ve yüksek geçit gün güneş görmüyor, yarı loş ve karanlık gibi.

Neyse o uzun ve sıkıcı geçidi yorularla geçip aydınlığa çıktık. Tam bittiği yerde garip köyü kurulu. Köy yine bizim boğaz döküğü gibi bir yere kurulu. Yamacın yüzünde ve evler arkalarını dağa yaslamışlar. Sanki her evin arkası dağa gömülü gibi. Evler düz damlı ve beyaz taştan yapılı. Köyde bir dal olsun ağaç yok. Taşa kayaya oyulmuş hissini veren bir yer. Bu garip köyün esas özelliklerinden birisi de beş yüz kadar olan nüfusuna karşılık dokuz kilise, üç cami ve bir havraya sahip oluşuymuş. Dördüncü caminin de kaba inşaatı bitmiş gibiydi. Köyde Yahudi kalmadığından havra kapalıymış.

Köyde her an çan sesleri yankılanıyor. Kiliselerin biri susup diğerinin çan sesleri başlayınca haliyle her an çan sesleriyle iç içe oluyorsunuz. Yalnız mevlit, ramazan ayı, kandil gibi bizim dini günlerimizde ezanımız başlayınca çanları sustu saygıda kusur etmezlermiş. Ve o garip köyde inançlardan ötürü asla bir cebelleşme olmazmış. Akşam namazı vakti girdiği için hemen yakınımızdaki bir camiye gittik. İmamla beraber dört beş kişi daha vardı. İmam gençten sakalı göbeğine kadar inen goduşça birisi. O tip sakallar daha çok Yahudilerde bulunur. (Kudüs gezimiz sırasında gördük. Kudüs'te yaşayan Yahudilerin hemen hemen tümü uzun ve acayip sakallı. Ağlama duvarı her an sakallı Yahudilerle dolup taşar. Yahudiler uzun sakallarını duvarın taşlarına sürüp ağlaşıyorlardı. Ağlama duvarı Hz. Süleyman'ın yaptığı mabedin artığı ya da döküntüsü olarak biliniyor. Mabef M. Ö. Bin yıllarında yapılmış. Yapılan muazzam mabet Babil hükümdarı Buhtinnasır tarafından tahrip edilmiş. Yeni baştan tamir edilen mabet Persler (İranlılar) ve İskender ve Romalılar tarafından defalarca tahrip edilmiş. Geriye kala kala bir duvar yığılı kalmış. Hz. Davut'u ve oğlu Süleyman'ı peygamber değil kral olarak kabul eden Yahudiler o yıkık dökük duvar kalıntısı için

can verip ve fakat daha çok can almak ve katliamlar yapmakla ayakta duruyorlar. İmam bizim Türk olup namaz kıldığımızı anlayınca biraz gevşeyip oturmamız için yer gösterdi. Hatay'daki akrabalarının yanına gidip gelen imam çat pat Türkçe öğrenmiş. Yanımdaki arkadaşım Osman Bey ezanı minareden mi, kasetten mi okuduğunu sordu. Kasetten okumuyormuş. Arkadaşım kendisinde bir ezan kaseti olduğunu ezanı o kasetten okutabileceğimizi sordu. İmam kasetin içeriğini bilmediği için olmaz dedi. Arkadaşım ısrar edince madem bir dinleyeyim deyip kaseti teybe koydu. Az biraz dinleyince kabul etti. Tam ezan saati kasetten benimde ilk defa duyup çok heyecanlandığım ezan sesi o kayalık sahada yankılanmaya başladı. Tam bu sırada çan sesleri sustu. Ortalığa inanılmaz bir sessizlik bir sükût, ya da bir sükûnet çöktü. Hani bazen "sanki hayat durdu" diyoruz ya işte öyle oldu. Herkesin gözü minareye kilitlendi. Yüzler camiye yöneldi. İmamda apayrı bir sevinç vardı. Bu yürekleri gönülleri kasıp kavuran ezanla diğer cemaatlere bir meydan okuma hissine kapılmıştı sanki.

Namazdan sonra imam efendi bize iyice ısındı ve kaseti kendisine vermemizi rica etti. Arkadaşım veremeyeceğini ancak devrisi gün Şam'da kalacağımız otele gelire kopya ettirebileceğimizi söyledi. İmam efendi buna çoktan razıydı. Akşam geç saatlerde otelimize döndük. Dönmeden önce köydeki rahibe okulunu da ziyaret ettik. Rahibeler bize ilahiler okuyup dualar ettiler. Sabah kahvaltısına indiğimiz zaman imamı otel lobisinde bizi bekler bulduk. Sabah namazını kıldırıp yola çıktığını, çoktandır lobide beklediğini söyledi. Görevlilerden izin alıp imamı kahvaltıya davet ettik. Biraz çekingenlikten sonra davetimizi kabul etti. İlk defa Hilton otelinde kahvaltı yaptığı içinde çok memnun kaldı ve teşekkür etti

. Kahvaltıdan sonra kaseti çoğaltmaya götürdü.

Ama biz kahvaltı saatinden çok önce kalkıp sekiz arkadaş kum pazarı diye bilinen turistlerin de ilgi odağı olan bir halk pazarına gidip gelmiştik. Bu Pazar önceleri aynı isimle bizim İstanbul'umuzda da kurulmuş. Sonraları bizim topraklarımız olan Arap ülkelerinde kurulmaya başlamış. Pazarın başlıca özelliği sabahın köründe kurulup öğle olmadan dağılması. Yine pazarın karma karışıklığı ve çok renkliliğiymiş.

Pazar kaldığımız otele otuz kırk kilometre ilerde bir tepelikte kurulu. Biz gün ışımada n ya da alacakaranlıkta köydeydik. Köy küçük beyaz evleri ile şirin görünümlü. Pazarcılar köyün etrafındaki çalılıklara koyun sürüsü gibi serilmiş yatıyorlar. Yanlarında pazara getirdikleri malları var. Çoğunun yanında odun, çıra kereste, başları heybelerden sarkmış oğlak, kuzu, tavuk, yüklü eşekler ayakta beklemenin yorgunluğu içindeler.

Ortalık ağıtır ağarmaz müthiş bir uğultu koptu. Pazar aniden hareketlendi. Uyuyan dev uyandı. Paralar her yerden fışkırırcasına ortalığa savruldu. Her türlü meyve ve sebze sepetleri. Üzüm satanlar, peynirler, süt ve yoğurtlar. Seyyar demirciler, hayvanını nallatanlar, doşan ayakkabılarını boyayıp süsleyerek satmaya çalışanlar. Seyyar marangoz ve kalaycılar, ayakkabıcılar, ayakkabı pençecileri, kasaplar. Kasaptan aldığı deve butlarını omzuna alıp satmaya çalışanlar. Seyyar küçük el tezgâhları, (Bizim çuvallık türü). Çeşitli bez, ipekli yün doşan elbise satıcıları, ekmek çörek satanlar. Fırıldak gibi dönerek ve koşarak çay satanlar.

Pişmiş ya da tüyü yolunarak bir sırığa dizilmiş tavuk satıcıları, tavalarda pişirilerek servis yapılan, ya da top yumurta satanlar, kucaklarında koyun kuzu ve oğlak dolaşıp bağıranlar, eşek, davar ve sığır pazarlığı yapanlar... Keman dümbelek gibi aletler çalıp avazı çıktığı kadar bağıranlar... Bu havalara uyarak oynayan gençler. Salepçiler, ciğerciler, çorbacılar, börekçiler, kelleciler, mantı türü yiyecekler, şerbetçiler, şeker kamışı ve çeşitli alabula şeker satıcıları... Pekmez, bal reçel, her çeşit tatlı satıcıları ve daha neler neler... Bu satıcıların ortak özelliği mutlaka bağırarak konuşmaları. Acaba çok bağıranların çok satış yaptıklarından mıdır bilinmez.

Göz gözü görse de kulak kulağı zor duyar bir durum.

Pazarın başlıca özelliği bu curcuna olsa da bize göre başka bir özelliği ise satılan tüm yiyeceklerin tamamen gayri sıhhi oluşu ve pisliği. Zaten orada çorba gibi içecekler hariç her şey avuçlanarak yeniyor.

Şahit olduğumuz bir alışveriş türünü de yazarak bu ilginç Pazar konusunu bitirelim. Köyün hanımları pencerelerden ip bağladıkları sepetlerini hemen pencerenin altındaki satıcıya uzatıyor ve pazarlığa başlıyorlar. Satıcının fiyatına göre sepet bir aşağı bir yukarı inip çıkıyor. Fiyat artarsa sepet yukarı çekiliyor. Fiyat düşerse aşağı iniyor. Kadınların istediği fiyat oluşana kadar sepet inip çıkıyor. Satıcı müşteriyi kaçırmamak için alıcı lehine en dip seviyeye inmek zorunda kalıyor.

Sevgili arkadaşlar, daha Şam'ı gezmeye başlamadık. Suriye notlarımıza devam edeceğiz.

Selçuk YAZICI

Benim Babam

Helaldi her yediği
Doğruydu her dediği
Her kesimin sevdiği
O benim babamdı

Sevenleri neylesin
Allah rahmet eylesin
Sustu dili ne desin
O benim babamdı

Sevenleri ağladı
Karaları bağladı
Yüreğimi dağladı
O benim babamdı

Hava karlı ortamdı
Halkın güveni tamdı
Adam gibi adamdı
O benim babamdı

Açan çiçekler solsün
Mezarın nurla dolsun
Cennet mekânın olsun
Babacığım babacığım

Mustafa YAZICI

Kerim BOZDAĞ

Dünden Bu Güne

Çetmi'de Hayatın Akışı

- 1 -

Çetmide hayatın ritmi dönem dönem kendi arasında ayrılmış ve adeta mevsimlere bölünmüştür. Kış ayları gelmeden kışa hazırlık başlar. Ahırlarda bulunan samanlıkta ağzına kadar tıka basa samanla doldurulur. Yaylalardan biçilen otlar ve ot samanı beslenecek hayvanların en önemli gıdalarındandır.

Yakacak ihtiyaçları için yaylalardan odun eylenebilir. Odun eylemek, kesilen ağaçların gövdelerinden eşek ya da katıra yükleyecek hale getirilmiş odunların kesilmesi ve yarılarak ufaltılması işlemidir. Kesilen, eylenecek bu odunlar önce obalara taşınır. Evin kenarına yıkılır. Sonra peyderpey eşek ve katırlarla köye çekilir. Köyde odunluk olarak ayarlanan ahırın bir bölümüne düzgün bir şekilde yığılır. Genelde ardıc ağaçları eylenebilir ama gözde yakacak her zaman pelitlerden olur.

Ekinler ekildikten sonra harman zamanı ürünler kaldırılır. Genellikle buğday, nohut, mercimek, arpa ailenin kış boyunca ihtiyacını karşılayacak temel gıdalardandır. Bahçelerden kaldırılan tomata (Patates), bakla (fasulye), güneşiki (çekirdek), darı (mısır), pancar, ceviz, üzüm, kuru üzüm, pekmez, bulgur, yarma, elma kakları, erik kuruları, ilan burçağı, kurutulmuş bakla, genelde gök domateslerden yapılmış turşu, kabak, kışın ortasına kadar dayanan üzüm salkımları, kış

armutları, tana döğeci gibi çeşitli elmalar, soğan, sumak, kevkir yapmak için kullanılan su kabakları, koyuşmaç, ulalarda tereyağı, kaymak, keş, peynir, yoğurt dökmesi gibi yiyecekler kış ihtiyaçları için özenle biriktirilir, toplanır ve saklanır. Tabi bunun yanında ak çalmak için ak toprak ve beynez de tedarik edilir.

Kışa dayanması için evler yönetilenir, çevresi temizlenir...

Bütün hazırlıklar bitmiştir artık. Kış kapıya gelmiş dayanmıştır. Bahçelerde top top lahanalar kalmıştır ve onlar ilerleyen günlerde ihtiyaca göre getirilecektir. Pancarlar yine bahçelerde beklemekte ya da bahçenin bir köşesine kışın yensin diye kuyulanmıştır.

Yağan karlar tabiatı çepeçevre kuşatmaya başlar. Her yer bembeyaz bir örtüye bürünür. Dışarı ne kadar soğuk olursa olsun evler sınırsızdır. Ocaklar yanmakta müherilerden dumanlar tütmektedir. Geceleri evlerden yansıyan ışıklar o kadar sönük ve cılızdır ki, bu günün insanları o zaman yaşasa beklide hayalet bir yerde olduğunu sanır. Evler ya idare lambasıyla aydınlatılır yada gaz lambalarıyla. Sokaklara gidilirken fenerler istifade edilmesi gereken aydınlatma araçlarının en önemlilerindedir. Tabi çiralarla yapılan sokak gezmeleri de cabası.

Kış ayları tabiatıta var olan canlıların köy hayatına tabi olmaya mecbur olduğu enteresan hadiselerle sahne olur. Kuşlar köylere kadar sızarlar. Kürülmüş damlardaki topraklara konarak yayılırlar. Bilhassa serçeler ve kargalar başı çeker. Tilkiler etrafı kolaçan ederler, kurflar fırsat kollarlar.

Avcıların tavşan keklik avına çıkma zamanları gelmiştir. Tabi bu arada vurulan tilkiler, nadir de olsa canavarlar işin öğünme payı olarak avcılara şöhret kapılarını açar. Avcılar giyimleri ile hemen fark edilir. Önce tüfekleri onları belli eder. Dolma tüfek, kırma, yada çifte tüfekler gözde silahlardır. Fişeklikler, av torbaları, ayaktaki kıl çoraplar, kıl şalvarlar ve bütün bunların yanında aksu varı tamamlayan keklik kafesleri. Eee karşımızdaki dörtdörtlük bir avcıdır artık. Hele hele bu işte ustaysa ve nam salmışsa dört biryana... Artık onlar kendileri gibi diğer avcılarla birleşip ava çıkmanın zamanı gelmiştir. Yollar yürünür dağlar aşılır kimi zaman "alışlı burundağı kel muğar" dır, kim zaman eğri ardiç, Sırımın bayır, Muharrem'in bağı, Alata'nın gür, Ahmadıl'da Eğri ardiç, Dedeğilin veya Mollağilin gediktir. Ve muhakkak eli boş dönülmez. Ava giden avcılar bazen birbirinden

ayrılırlar ve mevcut avlanma yerlerinde avlandıktan sonra bir yerde belli bir saatte buluşurlar. Toplantı yeri mesela saz goyağında dedelerin suyu'dur veya başka bir yerdir. Toplantı yerinde her avcı getirdiği ile avcılığını konuşturur. Aralarındaki sohbet muhabbet av eti ile taçlandırılır

Onlar yorgun argın eve dönseler de gam çekmezler. Çünkü avladıkları bütün yorgunluklarını üzerlerinden atacak kadar önemli...

Tabi bir sürü avcı bir tavşana tam elli dokuz tüfek atmış mübarek hayvanı sonunda güç bela vurmuşlar. Eskinin Hacıosman tavşana yaklaşmış ve bir tüfek daha atmış "ulan şuda altmışıncısı olsun" demiş.

Ve yine bir gün birkaç arkadaş ava gitmişler. Dikmende bir yayla damında birbirlerinden ayrılacaklar. Dört kişi birbirlerini kontrol etmiş. Bir eksiğim varmı yokmu diye. Her şey ve hepsi tastamam, yerli yerinde. Tamam demişler yola koyulmuşlar. Bir müddet sonra damda kalan diğerleri birde ne görsün. Hepsi tüfeklerini unutmuş gitmiş. Tabi onlara tüfeklerinin kaldığını haber verecekler ama nasıl? Bağır-san duymaları mümkün değil. Hemen bir tüfek patlatmışlar. Tüfeğin sesini duyan diğerleri hemen kendi tüfeklerine davranmışlar ama yok. Çaresiz aheste aheste geri dönüp tüfeklerini almışlar.

Bana bunları anlatan dayım Döşü Mahmut, yazmamak kaydıyla başka bir şey daha anlattı ki... Tam evlere şenlik bir olay. Tabi isim cisim vermeyeceğiz. Olay anlatılmayacak gibi değil. Avcılardan birinin bir kekligi varmış onunla ava çıkar fakat av yapamazmış. Günlerden bir gün her nasılsa bir keklik avlamış. Köye gelirken onu kafesin üstünde getirir. Herkes nasıl av avladığını görsün diye. Sonra ava giderken aynı kekligi çantasına koyar av dönüşü kafesin üstünde geri getirir. Bir böyle iki böyle... Sonuçta kanatları ve ayakları çürüyen keklik avcının maharetini ele vermiş.

Bu kadar şeyden sonra bir keklik av ve avcı hikâyesi de biz anlatalım.

Ava meraklı bir genç çok çok paralar vererek iyi bir keklik alıp kafese koymuş. Yapacağı avların hayali ile köye varmış. Babası büyük bir zatmış. Ona heyecanla aldığı kekligin marifetlerini anlatmaya başlamış. Bu keklik şöyle öter, diğer keklikleri böyle çağırır bununla çok keklik avlarım falan filan... Anlatmışta anlatmış. Dinleyenler nerdeyse meraktan çatlayacaklar. Babası getir bakalım şu kekligi demiş. O zaten yanı başında duran kekligi kafesi ile birlikte örtüsünü açıp babasına sunmuş. Adam keklige şöyle bir bakmış. Ya, vey be gibi birkaç hayret nidası ile bir şeyler mırıldanırken, oğlu aldığı

kekligin beğenilmesinden memnun kasılmışta kasılmış. Ama tam o esnada babasından beklenmeyecek bir hareket orada bulunan herkesi hayretler içerisinde bırakıp ürpertmiş. Babası birden ani bir kararla kafesi açmış. Bir eli ile kekligi yakalamış, diğer eli ile onun kafasını bir çırpıda gövdesinden ayırıp öldürmüştü. Herkes hayret ve dehşet içinde donmuş kalmış. Ve adam gayet sakin; "Bu keklik haindir. O güzel sesi ile diğer keklikleri ele verip siz avcılara öldürtecek. Hayatı boyunca binlerce kekligin ölümüne vesile olacak. O kadar kekligin ölmesinden de bunun ölmesi daha evladır" demiş.

Bugün geçmişte köyümüzün önemli avcıları kimlerdir diye bir soru sorsak acaba her birimiz ne cevap verirdi dersiniz?

Şimdi hâlihazırda yaşayan önemli avcılarımız kimler? Onları biliyor muyuz?

Geçmişten günümüze avcılarımızı bilebildiğimiz kadarıyla burada hiç olmasa isimleriyle analım istedik.

Topçu Kerim, Güssünün Ali, Mollalı Ali, Garagilik Abdullah, Acı Büber, Ekiz, Eski Osman, Eski Mustafa, Ali usta Abdurrahman, Çilek Hasan, Çilek Mustafa, Gökmehter Hasan, Omarın Kerim, Mehmet Solmaz, Muhiddinin Katip, Gök Mahmut, Döşü Mahmut, Döşü Mustafa, Goca Osman, Gocaosmanın Kerim, Topal Hasanın Ahmet, Mehmet Şevik, Boz hasan Yusuf, Zeybek, Topçu, Hüseyin Akdeniz, Hüseyin Korkmaz, Topçu Kerimin Oğlanları Mehmet ali, Âdem, Hüseyin Güven, Acıbüberin oğlu Mehmet ve Zeki güven, Mehmet Yıldırım...

Avcıların av hikâyelerini dinlemek yapılan kahve sohbetlerine çeşni katar. Kahve Çetmililer için bir anlamda buluşma yeridir. Orada insanlar vakit öldürürken kendilerini sohbet değirmenine kaptırırlar ve zamanı öğütürler de öğütürler... Kahvecilerin duayeni bildiğimiz kadarıyla Abdurahman dayıdır. Zaten lakabı Kahveci Abdurahman'dır. Onun gibi kahvecilikle uğraşan ikinci bir isim Ali Akbay'dır. Aslında o Ali Usta'dır. Adına eklenen ustalık sıfatını layıkıyla hak etmiş köyümüzün ender duvar ustalarındandı. Abdurahman dayı ve Ali usta yıllar yıllar önce hakkın rahmetine kavuşarak bu dünyayı terk edip asli vatana hicret ettiler. Onlar aslında yaşanan bir dönemin en önemli şahitleriydiler. Şimdilerde kahveci Abdurahman Dayı'nın bıraktığı boşluğu oğlu Mustafa doldurmaya çalışıyor.

O kahvelerde hatırlardan kırk yıl geçilmeyecek nice nice kahveler ismarlanmıştır da bizim haberimiz yoktur. Ama benim haberim olan bir kahve, kahve değil de çay hikayesi vardır ki, üzerinden değil kırk yıl bir ömür geçse de unutamayacağım bir olay var..

Okka rahmetli Hüseyin Taştekin'in bana çay söylemesi...

Allah'ım o anı nasıl unuturum? Nasıl unuturum bana "Abdurahman yeğene bir çay yap" deyişindeki âlicenaplığı.

En iyisi olayı baştan anlatayım:

Yelli bel'de oturuyoruz. Bizim dana kayıp. Acaba deşdivenler birisinin ekinine zarar verdide köye mi indirdi? Ara tara yok. Anacığım oğlum köye git. Korumalar yakalamışlarsa

saldır gel dedi. Daha ben ilkokulda okuyan küçücük bir çocuğum. Anamın sözü ile köye geldim. Guru Mustafa'nın evinin altına bulunan köy odasının altındaki ahıra korumaları getirdiği ve hapsediği mallara baktım bizim düğе yok. O gün akşam olduğu için evde yatıp sabah yaylaya gidenlerle döneceğim. İlk defa evde yalnız kalacağım. Üzerimde öyle bir gariplik var ki, sormayın gitsin. Dokunsalar ağlayacağım. Abdurahman dayının kahvesine gittim. Kapının yanında bulunan sandalyeye eğreti bir şekilde oturdum. Öyle ya kahve büyüklerin oturduğu bir mekân. Orada çocuklara yer yok. Beni hemen dışarı çıkarabilirler. Ürkek bir ceylan gibi bekliyorum. İlerden Okka rahmetlinin Kahveci Abdurahman dayıya hitap eden o hoş sesi kulağımda çınladı. "Abdurahman yeğene bir çay yap". Ben öylesine tedirgin beklerken söylenen bu çay yüreğimi ferahlattı. Çayımı minnet duyguları içerisinde sevinçle kanarak içtim. Okka rahmetli gözümde büyüdü büyüdü. O kadar büyüdü ki anlatamam. O şevk ve heyecanla oradan kalkıp eve geldim. Korku ve endişelerimi atıp yatmadan önce bildiğim bütün duaları okuyup uyudum. Sabah duama uygun temennim gerçekleşmiş erkenden uyanmıştım. Yaylaya gidenlerle yola düşüp yelli bele vardım. Tabi anam beni kazasız belasız gidip geldiğim için bir kahraman gibi karşılayarak bağrına bastı.

Ve bende Okka rahmetlinin söylediği çayın ebediyen çıkmayacak hatırı kaldı...

Kahvelerimiz köylülerimizin tek buluşma mekânlarıydı. Kahve müptelası olanlar yanında ömrü boyunca kapının eşiğinden içeriye adım atmamış hemşerilerimizde vardır. Onlar, kahve nedir bilmeden bütün zamanlarını evi ve işi ile dolduran ender çalışkan insanlardı. Kimler olduğunu bilmesekte onların varlığı bugün bile herkesin malumudur.

Kış köy için daha başka güzellikleri bünyesinde barındıran önemli olaylara sahne olur. Bilhassa delikanlı ve çocuklar kayak yaparlar. Kartopu oynarlar. Genç kızlar halı dokurlar.

Öğrenciler varsa kitap ve defterlerinin yanında ellerinde bir odun parçası her sabah okul yolunu tutarlar.

Genelde kadınlar ahırlarda barınan hayvanların samanlarını verir sularlar ve yerlerini süpürürler. Biriken hayvan tersleri bir köşeye yığılarak baharla birlikte bahçelere taşınmak için biriktirilir.

Kış günleri köyde dini hayatın yaşanması noktasında önemli fırsatlar sunar. Bu günler sohbet ve zikir halkaları ile taçlandırılır ve maneviyat iklimlerinde insanlar kirden pastan arınırlar.

VELİ KARACA
liebedieb@hotmail.com

Şeref ÇİLEK

seref_cilek@yahoo.com

Olduğu Gibi

Sevgili dostlar; Doğal olmak, olduğu gibi olmak için hiçbir çabaya, çalışmaya, zahmete, külfete gerek yok. Ekonomik bir maliyeti de yok. Parayla satın alınan bir değer değil. Kendini hayatın doğal akışına bırakacaksın, o kadar.

İnsanoğlu her şeyin doğal olanını sever, doğal olanını ister. Yaşadığı çevrenin, yiyeceklerin, içeceklerin doğal olanını tercih eder. Daha pahalı olduğu halde doğal olanı satın alır. Köy yumurtası, köy yoğurdu, kütük kovan balı, dağda otlayan hayvan eti olsun ister. Ne var bunda? Normal değil mi? Elbette normal.

Normal olmayan şu; Muhatap olduğu eş, dost, akraba, tanıdık herkesin de doğal olmasını ister ama kendisi için aynı hassasiyeti gösteremez. Doğrusu başkalarının sana nasıl davranmasını istiyorsan, sen öyle davran. Başkaları, hakkında hangi duyguları beslesin istiyorsan, kalbini aynı duygularla doldur. Kendisi için iyilik diğer insanlar için kötülük, kendisi için zenginlik başkaları için fakirlik, kendisi için

başarı başkaları için başarısızlık düşlemek eşyanın tabiatına aykırı.

Kendi sözünde, davranışında, yaşantısında, işinde gücünde niye doğal olmaz insan. Neden bazı hinlikler, hileler düşünür. Doğal olmak, olduğu gibi olmak daha kolay değil mi? Elbette kolay. Doğru söylemek, yalan söylemekten kolaydır. Çünkü yalanı uydurmak için düşünmeye ihtiyaç var, zamana ihtiyaç var, kafada oluşturulan senaryoya ihtiyaç var. Doğru akıcı bir şekilde evelme

gevelme olmadan konuşulur. Bir olayın doğrusunu defalarca aynı şekilde anlatabilir insan. Yalanı aynı şekilde anlatamaz. Her anlatışında kafasında oluşturduğu senaryodan sapmalar olur.

Senaryoda ilaveler, eksiltmeler olur. Yalan söyleyen insanın davranışlarında kontrol edemediği değişiklikler olur. Göz göze gelmekten kaçınır. Sesinde titreme meydana gelir. Kontrol edemediği kalp atışları ve kan dolaşımı değişikliği yalan makinesinin bulunmasını sağlamıştır.

Yapmacık davranmak, içinden geldiği şekilde davranmaktan, zordur. Bilmediği halde biliyor görünmek. Varlıklı olmadığı halde varlıklı gibi görünmek. Davranışlarını çevreden gelecek tepkilere göre düzenlemek, başkaları için yaşamaktır. İnsan kimin için yaşadığına kendisi kara vermeli. Olduğundan daha bilgili, daha varlıklı, daha kibar, daha yardımsever, daha cesur, daha güçlü kuvvetli görünmeye çalışmak iç huzuru, öz güveni zedeler. Olmayan meziyetleri varmış gibi göstermek insanı bocalatır. Amerikan fıkrası olarak bildiğim şu kıssa buraya yakışır. 'Bildiğiniz gibi saksağan hoplaya hoplaya yürüyen bir kuş. Önceleri kendine has yürüyüşü varmış. Kekliği görmüş seke seke yürüyüşü hoşuna gitmiş. Keklik gibi sekerek yürümeye çalışmış becerememiş. Bu arada kendi yürüyüşünü de unutmuş, ona da dönememiş. Hoplaya zıplaya yürüyen bir kuş olmuş.' Her insanın hayat akışı çok temiz ve sade olarak başlar. Anasından maddi ve manevi olarak tertemiz doğar. Bu temiz halini muhafaza etme süresi birlikte

yaşadığı kişilere göre değişir. Altı yaşından küçük çocukta, yalan, hile, kurnazlık yoktur. Ne sorarsanız en doğru cevabı alırsınız. Kendine sorulan soruların neden sorulduğunu, altında nelerin gizli olduğunu düşünmez. İma etmek, kinayeli konuşmak nedir bilmez. Söz ve davranışları büyüklerini zor durumda bırakabilir, utandırabilir. Kusur çocukta değil tabii ki. Tedbir almak büyüklerle düşer. Burada bir hikâye aklıma geldi. 'Evinin penceresinden dışarıya bakan baba, sohbetini sıkıcı bulduğu bir arkadaşının geldiğini görür. "Bizimki yine tıraşa geliyor." diye kendi kendine söylenir. Aynı odada bulunan çocuk söyleneni işitir. Bu arada kapı çalar. "Oğlum kapıyı aç." der. Çocuk koşar kapıyı açar ve sorar misafire, "Amca sen berber misin?" Şaşıran misafir cevap verir. "Hayır, çocuğum nereden çıktı bu?" Babam pencereden senin geldiğini görünce, bizimki gene tıraşa geliyor dedi" der.' Bu kadar saf, bu kadar temiz olan çocuk, duruma göre konuşmayı, duruma göre davranmayı nereden, kimden öğreniyor dersiniz.

İşinde, mesleğinde dosdoğru olmak hile yapmaktan kolay değil mi? Bütün dinlerin, inanışların ve insan olmanın gereği dürüst olmak değil mi? Şartları zorlayarak, kuralları ihlal ederek kısa vadede kar görünen aldatmalar uzun vadede telifisi zor zarara sebep olabilir. Hele hele dini, kutsal değerleri kendi menfaati için kullanmak akıl karı değil. Kaldı ki işini doğru yapmak, iyi yapmak, her şeyden önce insanın kendine saygısıdır. Kendine saygısı olan, mesleğini seven, işini en iyi şekilde hakkını vererek yapar. İşini isteyerek, severek, kendini vererek yapanın peşinden itibar ve para koşu koşu gelir. İşinde yaptıklarında hilesi olmayan, teftişten, denetimden, kontrolden korkmaz. Rahat olur.

Şuna yürekten inanıyorum: Asıl niyetini gizleyerek, şirin, sevecen, dürüst, samimi görünerek gizli kapaklı amacını gerçekleştirmek isteyen insan ne kadar iyi hesap kitap yaparsa yapsın ne kadar tedbir alırsa alsın ne kadar sağlamcı olursa olsun işinin bir yerinde mutlaka tökezler. Kendi kazdığı kuyuya, kendi düşer. Niyetinde,

düşüncesinde, hakikaten samimi, hiçbir kötü niyeti olmayan, tertemiz duygu ve düşünce ile saklısı ve gizlisi olmadan bir iş yapmak isteyen halis niyetli insan bazı tedbirlerinde yetersiz olsa bile tökezlemez. Allah onun işini kolay kılar. Kuyu kazmadı ki düşsün.

Sevgili okuyucu; İnsanın, sözlerinde davranışlarında, samimi, içten, yapmacık, göstermelik olup olmadığını iki üç yaşında çocuk değil, evin kedisi köpeği bile anlıyor. Sevgi ve güler yüzle sulanan saksı çiçeklerinin daha iyi büyüdüğü, gür ve canlı olduğu bilim adamlarınca tespit edilmiş. O zaman kimi kandırdığını sanıyor insan. Kendisini mi yoksa başkalarını mı? Hayatı doğal akışı içinde erdemli, haysiyetli, sade ve temiz olarak tamamlamak varken, yan yollara saparak, zikzaklar çizerek küçük menfaatler elde etmeye ne gerek var. Kısa bir dünya hayatı için değer mi?

TARİHTEN HAZIR CEVAPLAR

ADAMA GÖRE ADAM

İncili Çavuş, Osmanlı elçisi olarak Fransa Kralına gönderildiğinde, elbiselerinin bazı yerlerinde yama varmış.

Kral, bunları görünce dayanamayıp:

- Bana senden başka gönderecek adam bulamadılar mı? diye sorunca, İncili Çavuş:
- Osmanlılar, adama göre adam gönderirler, cevabını vermiş. Beni de sana göndermelerinin hikmeti bu olsa gerek.

AHMET MÜSADE ETMEZ

Sadrazam Keçecizade Fuad Paşa'ya yetmişlik bir kadının otuz yaşında bir gençle evlenmek istediğinden bahsetmişler. Paşa hemen:

- Ahmet müsaade etmez, demiş. Sormuşlar
- Hangi Ahmet
- Karaca Ahmet.

AK SAKALLI

Varna Savaşı'nda muharebe meydanında gezen II. Murad, düşman askerlerinin hep genç olduğunu görür. Komutanlarından birine sorar. "Garip değil mi? Bu kadar ölünün içinde hiç ak sakallı görmedim. Hepsi genç, hepsi taze!" Komutan şu cevabı verir:

- Padişahım! İçlerinde bir ak sakallı olsaydı, başlarına bu felâket gelir miydi?

AKIL VERGİSİ

Dostlarında biri, Fransız kralı 15. Lui' ye:

- Majesteleri, demiş. Akıl vergisi almayı hiç düşündünüz mü? Hiç kimse budalalığı kabul etmeyeceğine göre, herkes böyle bir vergiyi seve seve öder.

Kral, alaylı alaylı gülerek:

- Hakikatten enteresan bir fikir, cevabını vermiş. Bu buluşunuza karşılık, sizi akıl vergisinden muaf tutuyorum.

ALDIĞIMIZ FİYATA

Keçecizâde'nin Rusya'da bulunduğu sıralarda Rus Çarı, Keçecizâde Fuad Paşa'ya takılır:

- Paşa şu Girit'i satsanız!
- Hay hay, satalım ekselans
- Kaça satarsınız?
- Aldığımız fiyata

Girit'in yirmi seneyi aşkın bir zamanda ve binlerce şehitle alındığını bilen Çar sararır.

BİLMEK İÇİN ÖĞRENMEK

Tarih biyografisi ve monografi sahalarında erişilmesi çok güç bilgisiyle, dünya çapında bir şahsiyet olan İbnülemîn Mahmud Kemâl (İnal) a sormuşlar:

- "Sizdeki bilginin çok azına sahip olmalarına rağmen sizden çok daha fazla tanınanlar var. Bunun sebebi nedir?"

Şöyle cevap vermiş:

- Ben bilmek için öğrendim, onlarsa bilinmek için!

BİZ DE ONLARA YAKLAŞIYORUZ

Sultan Alparslan 27 bin askeriyle Bizans topraklarında ilerlerken, keşfe gönderdiği askerlerden biri huzuruna gelip telaşla:

- 300 bin kişilik düşman ordusu bize doğru yaklaşıyor, der.

Alparslan hiç önemsemeyerek şöyle der:

- Biz de onlara yaklaşıyoruz.

BÖYLE KORUNUR

Çok değerli olan kütüphanesini millete vakfeden Koca Ragıp Paşa, onların bakımı için tanıdıklarından birini memur tayin eder. Bir gün ansızın kütüphanesini ziyarete giden Paşa, etrafı ve kitapları toz, toprak içinde bulunca canı çok sıkılır ve belli etmemeye çalışarak:

-Seni tebrik ederim yavrum, der. Gerçekten de gerçekten de emniyetli bir adammışsın. Teslim edilen şeylere hiç el sürmemişsin, âferin!

CAİZE

Şair Ebu Dellame ile Halife Mehdi arasında şöyle bir vakıa geçmiştir: Ebu Dellame, Abbasi hükümdarlarına bir kaside takdim eder. Halife kasideyi pek beğenir:

- Sana bu kasiden için ne caize vereyim?
- Efendimiz bendeniz bir av köpeği isterim.
- Bu kadar güzel bir kasidenin caizesi bir av köpeği olur mu?
- Efendim kulunuz böyle istiyor.

Halife Mehdi işe şaşar, ama şairi de kırmak istemez:

- Peki, istediğin gibi sana bir av köpeği versinler.
- Fakat Efendim bendeniz ava ne ile gideceğim?
- Hakkın var bir de at versinler.
- Ata nasıl bineceğim?
- Doğru, güzel bir eğer takımı da versinler.
- Efendimiz ata kim bakacak?
- Haklısın, bir de köle versinler.
- Ama Efendim ben atı nerede barındıracağım?
- Bir de ahır versinler.
- Köleyi nerede yatırayım?
- Bir ev versinler.
- Bu kadar halkı ne ile doyuracağım?
- Bin altın da haçlık versinler.
- Efendim...

Halife Mehdi şairin sözünü kesmiş:

Eğer masrafı idare etmeye bir kethüda, hesapları tutmaya bir katip istersen köpeği geri alırım ha!..

ÇANAKKALE İÇİNDE

İngiliz garson, Türk müşteriye:

-Çanakkalede çok askerimizi öldürdüğünüz için sizleri pek sevmeyiz deyince, bizimkinden gayet soğukkanlı bir şekilde şu cevabı almış:

-Orada ne işiniz vardı?

Cemal YAZICI - Ahmet YAZICI

Hatıralardaki Çetmi

Veli SULU

Mustafa ARI

**Veli SULU Fransa'da ,
Mustafa ARI Antalya'da vefat etmiştir...**

Çetmi'den Haberler

29 Mart 2009 Tarihinde yapılan Mahalli İdareler Seçimlerinde mevcut başkan Osman ARI ikinci kez 4 yıllık süreyle Belediye Başkanlığına tekrar seçilmiştir. Çetmi'ye ve Çetmiliye hayırlı hizmetler etmesi dileğiyle Çetmi'nin Sesi olarak kendisini tebrik ediyoruz.

DÜŞKÜN VE HASTA OLANLAR

Şehriban ÖZYALÇIN Çetmi'de
Mehmet YILDIRIM (Kör Mehmet) Çetmi'de
Mehmet KARADENİZ (Çetmi'de)
Cennet YILDIRIM (Adem Korkmaz'ın eşi) Antalya'da
Mustafa ARI (Antalya)

VEFAT EDENLER

Abdullah BİRCAN (Çitlik Abdullah) D:1940 - Ö:12.02.2009
Mustafa ARI (Saralı Mustafa) D:1952 - Ö:31.03.2009
Mehmet TAŞTEKİN (Kadı Mehmet) D:1924 - Ö:04.04.2009

Hasta olan hemşehrilerimize acil şifalar, vefat edenlerimize rahmet ve mağfiret, evlenen gençlerimize ömür boyu sağlık ve mutluluklar dileriz.

Basında Çetmi

Konya Çetmi Beldesi`ndeki Ayboğazı Şelalesi turizme kazandırılıyor
KONYA(CİHAN)

Konya`nın Taşkent ilçesi Çetmi Beldesi`nde doğal güzelliğiyle ilgi odağı olan Ayboğazı Şelalesi turizme kazandırılıyor.

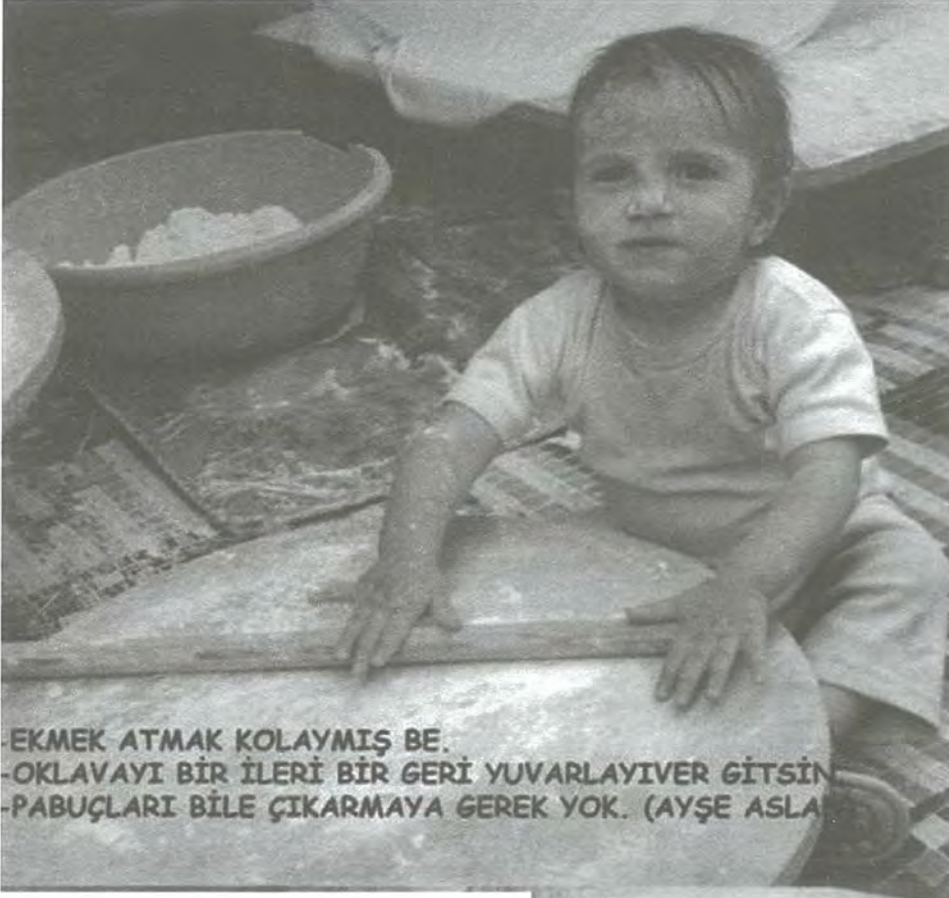
Konya`nın Taşkent ilçesi Çetmi kasabasında bulunan Ayboğazı şelalesini her yıl binlerce yerli ve yabancı turist ziyaret ediyor. Ancak ilgisizlik nedeniyle bölgede yol ve konaklama sorunu yaşanıyor. Çetmi Belediyesi`nin talebi üzerine konuyu İl Genel Meclisinde görüşen İl Özel İdaresi, Ayboğazı Şelalesi`nin çevre düzenleme çalışmalarının yapılarak turizme kazandırılması için 50 bin YTL ödenek ayırdı.

Konya İl Özel İdaresi Genel Sekreteri Mehmet Kaçmaz, Çetmi Belediyesi`nin şelalenin çevre düzenlemesi için gerekli maliyetin yüzde 50`sini üstlendiğini ifade etti.

Özel İdare Müdürlüğü`nün de projeye destek amaçlı 50 bin YTL bütçe ayırdığını dile getiren Kaçmaz, `Ayboğazı Şelalesi`nin turizme açılması için gerekli çalışmalar başlayacak` dedi.

Konya`da bulunan turistik mekanların onarımı için her türlü desteği sağlayacaklarını belirten Kaçmaz, kurum olarak daha önce de Hadim Yerköprü Şelalesi`nin çevre düzenlemesi için kaynak ayırdıklarını hatırlattı.

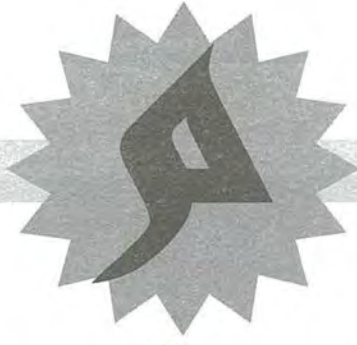
Çetmi Belediye Başkanı Osman Arı da Konya İl Özel İdaresi ile ortaklaşa yapacakları çalışma ile şelaleyi yörenin cazibe merkezi yapacaklarını anlattı. Şelalenin yol ve konaklama sorunu bulunduğunu kaydeden Arı, `Bölgeyi her yıl yüzlerce yerli ve yabancı turist ziyaret ediyor. Ancak yol ve konaklama sorunu nedeniyle şelale yeterince değerlendirilemiyor. Hazırladığımız proje sayesinde sorunlar giderilecek. Bölge turist akınına uğrayacak` diye konuştu. (CİHAN)

EKMEK ATMAK KOLAYMIŞ BE.
OKLAVAYI BİR İLERİ BİR GERİ YUVARLAYIVER GİTSİN
PABUÇLARI BİLE ÇIKARMAYA GEREK YOK. (AYŞE ASLA)

ANNAH BU İŞ GÖRÜNDÜĞÜ KADAR
KOLAY DEĞİLİMİŞ. EN İYİSİ
ANAMDAN YARDIM İSTEYEVİM.
YOKSA BU İŞİ TEK BAŞIMA BEC-
EREMEM HERHALDE. YEMESİ KOLAY

MİM REKLAM

“Reklamda Son Noktayı Koyuyoruz”

- ☆ **KARTVİZİT**
- ☆ **İLAN - BROŞÜR**
- ☆ **KATALOG**
- ☆ **PROMOSYON**
- ☆ **TABELA**
- ☆ **ARAÇ KAPLAMA**

TÜM MATBAA VE REKLAM İŞLERİNİZ İÇİN BURADAYIZ

Kerim Bozdağ

0.539 232 04 42

kerim.bozdag@gmail.com

Murat Küçük

0.543 566 47 45

muratfatih07@gmail.com

1991

Çetmi 'nin
SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI